

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΨΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκυκλιόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 80, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 — ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαίδευσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέμνην δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60, ἐξέμνην 35 καὶ τρίμηνι 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἐξέμνην 2 καὶ τρίμηνι 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΠΙΘΕΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οὐοῦδήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Παρθέριον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι 29 Ἀπριλίου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 22

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Τὸ σκάζει ἄνωγ τὸ βρωμῶπαιδο καὶ μοῦ ξελημεριάζει: ὀλημερίς στοὺς βράχους. Νὰ τὸ ἀποτέλεσμα: Ἐνας τεμπέλης, ἕνας ὑποκριτὴς, ἕνας κακὸς καὶ δόλιος. Ὁ Θεὸς ξέρει ποῦ θὰ καταλήξῃ.

Βλέποντας ὅτι ἄδικα πολεμοῦσε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀφεντικοῦ τοῦ ποῦ τὸν κρατοῦσαν σφιχτά, ὁ μικρὸς μοῦτσος στάθηκε ἡσυχός, ἐξακολουθώντας νάχη πάντα καρφωμένο τὸ βλέμμα του στὸ πρόσωπο τοῦ καπετάνιου. Ἄκουγε ὅλα ὅσα ἔλεγαν γι' αὐτὸν καὶ δὲν προσπαθοῦσε κἄν νὰ δικαιολογηθῇ.

Τρομαγμένη κάπως καὶ χλωμὴ ἢ μικροῦλα εἶχε σφιχθεὶ κοντὰ στὸν πατέρα της. Ἄκουγε ὅ,τι ἔλεγε ὁ γέρος φαρᾶς καὶ δὲν μπορούσε νὰ πιστέψῃ ταῦτιά της.

Ἦτανε κάπως δύσκολο γι' αὐτὴν, ἕνα κοριτσάκι μεγαλωμένο μὲ ἀγάπη καὶ στοργή ἀπ' τοὺς γονεῖς της, νὰ πιστέψῃ ὅτι ἄλλα παιδιὰ μπορούσαν νὰ εἶναι στάλθηθαι τόσο κακὰ καὶ δισταμμένα.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ λέει ψέμματα, σκεπτόταν.

Καὶ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, κατανικώντας τὴ δειλία της, κοίταξε τὸν μικρὸ μοῦτσο καὶ τοῦ εἶπε μὲ τὴν ποῦ γλυκεῖα φωνή της:

— Εἶναι ἀλήθεια, ρώτησε, εἶναι ἀλήθεια πὼς εἶσαι τόσο κακὸς;

Ἡ ματιὰ ποῦ τὸ χαμίλι ἔριξε στὸ κοριτσάκι, ὅταν κατάλαβε ὅτι ἀπευθυνόταν σ' αὐτόν, εἶδειε στὴν ἀρχὴ μεγάλη ἐκπληξή. Ὑστερα τὰ μάτια του, ἀφοῦ σταμάτησαν γιὰ λίγα δευτερόλεπτα ἐπάνω στοὺς δύο ἐπιβάτες, καρφώθηκαν καὶ πάλι στὸ πρό-

— Ἐμειναν σιωπηλοὶ, μὲ τὰ βλέμματά τους καρφωμένα στὸ ἄπειρο* (Σελ. 254, στ. α')

σωπο τοῦ βαρκάρη καὶ ξαναπῆραν τὴν πρώτη τους σκληρὴ ἔκφραση.

— Ἐλα, πές μου, μικρέ, ἐπέμεινε τὸ κοριτσάκι γλυκαίνοντας ἰσόμνη περισσότερο τὴ φωνή του. Πές, εἶσαι στάλθηθαι κακὸ παιδί;

Βλέποντας τὴν ἐπιμονὴ τῆς μικρῆς ξένης, ὁ μοῦτσος σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ τὴν κοίταξε βλοσυρά. Ὑστερα εἶπε μὲ βαθεῖα φωνή, σφίγγοντας τίς γροθιές του:

— Ναι, εἶμαι κακὸς! Κι' ἐπεῖτα;

Τρομαγμένη ἢ Σοῦζη σφίχθηκε ἐπάνω στὸν πατέρα της.

— Ἐλα κοριτσάκι μου, τῆς εἶπε τότε αὐτός. Ἄφησέ τον.

— Καὶ σὺ, παλιομόρτη, ἔκανε ὁ Μαθιὸς Μπρινιόν, τραντάζοντας μὲ ὀρμὴ τὸν μικρὸν ποῦ δὲν εἶχε ἀφήσει ἀπὸ τὸ χέρι, τρέξε ἀμέσως νὰ μοῦ φωνάξῃς τὸν Γιάννη, τὸν Ἄντροικο καὶ τὸν μάρμπα-Γεράσιμο. Ἄλλοιως θὰ σοῦ ξεκολλήσω καὶ τὰ δυὸ σου ταῦτιά.

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἔδωσε στὸν μοῦτσο μιὰ κλωτσιὰ καὶ ὕστερα τὸν ἀφήσε ἐλεύθερο.

Εἶτε ἀπὸ φόβο, εἶτε γι' ἄλλο λόγο τὸ παιδί αὐτὴ τὴν φορὰ ὑπάκουσε χωρὶς ἀντιλογία. Λίγα λεπτὰ ἀργότερα γύρισε πίσω στὸ καΐκι μαζί μὲ τοὺς τρεῖς ναυτικούς ποῦ τοῦ εἶχε πεῖ ὁ καπετάν-Μαθιός.

Ἀμέσως ὁ καπετάνιος πρόσταξε νὰ ἐταμασθοῦν γιὰ νὰ σαλπάρουν.

Οἱ δύο ἐπιβάτες δὲν φάνηκαν νὰ ἔδωσαν καμμιά προσοχή. Καθισμένοι στὴν πλώρη ἦταν βυθισμένοι σὲ

ρεμβασμούς. Και μονάχα όταν ή
μπαρτσέρα πέρασε τους μύλους και
βρέθηκε στην ανοιχτή θάλασσα, το
κοριτσάκι σφίχτηκε στην αγκαλιά του
πατέρα της και μωρμούρισε, σαν να
μιλούσε στον ίδιο τον εαυτό της:

— Όταν τόν ρώτησα αν ατλήθαινα
ήταν κακός, δεν τόν άρνήθηκα. Είναι
δυνατόν, πατερούλη μου καλέ, να ύ-
πάρχουν τέτοια παιδιά:

— Καθώς βλέπεις, κορούλα μου,
τό είπε και μοναχός του.

— Αλήθεια, έκανε σκεπτική ή μι-
κρή. Λοιπόν θά είναι κακός έτσι, σε
όλη του την ζωή;

— Έτσι σε όλη του την ζωή, έκ-
τός αν...

— Εκτός αν; ρώτησε ή Σούζη με
περιέργεια.

— Εκτός αν κανένα σημαντικό
περιστατικό αλλάξει την ζωή του,
είπε ο πατέρας της, αλλά και πάλι
υπάρχουν ώρισμένες φύσεις που τί-
ποτε δεν μπορεί να τις αλλάξει. Αυτά
όμως είναι πολύ σοβαρά ζητήματα
για τό κεφαλάκι σου, θησαυρέ μου,
και βασανίζεις άδικα τό μυαλό σου,
ένω τίποτε δεν μπορεί ναλλάξει την
ζωή αυτού του δυστυχισμένου παι-
διού. Μήν τόν συλλογίζεσαι λοιπόν
άλλο και άφού θέλησες να κάνουμε
μαζί ένα περίπατο στην θάλασσα,
κοίταξε πώς να εύχαριστηθής τόν πε-
ρίπατό σου.

Και καθώς ή μπαρτσέρα ξανοιγό-
ταν ακόμη περισσότερο στο πέλαγος,
με όλα της τάν πανιά ανοιχτά:

— Κοίταξε καλύτερα γύρω μας,
είπε. Η Χελιδόνα μας θέλει να
βγάλη αληθινό τόνόμά της. Κοίταξε
τί όρόμο παίρνει. Ίδες τί όράτια πού
είναι.

Κι' αλήθεια τό καράβι είχε πάρει
όρόμο. Γυρμένο λιγάκι από τό ένα
πλευρό έσχιζε με όρμη τάν κύματα
και αν δεν ήταν ή βοή των άφρών
πού άφηνε πίσω του, θά έλεγε κα-
νείς πώς γλυστρώσε επάνω σε λάδι.

Γιά λίγα λεπτά ο άνδρας και τό
παιδί έμειναν σιωπηλοί με τάν βλέμ-
ματά τους καρφωμένα στο άπειρο.

Πρώτα μίλησε ή μικρή Σούζη:

— Ω, πατέρα, κοίταξε, φώναξε.
Ίδες, ίδες ούρανό κι' ή θάλασσα
έχουν γίνει ένα πράγμα. Δεν ξεχω-
ρίζει πιά κανείς τόν όρίζοντα. Μού
φαίνεται σαν τό καράβι μας να τρα-
βούσε ίσια κατά τόν γαλάζιο ούρανό
και πώς αυτός θένοιξη και θά ξανα-
κλείση ύστερα πίσω μας.

Ο άνδρας χαμογέλασε και για
λίγα λεπτά τό παιδί φάνηκε βυθισμέ-
νο σε βαθύ ρεμβασμό.

— Τι άπέραντη πού είναι ή θά-
λασσα, είπε ύστερα από λίγα τό κο-

ριτσάκι, και πώς μου ξαναθυμίζει τό
περασμένο, τάν περασμένα πού είναι
κιόλας τόσο μακριά.

Με μεγάλη τρυφερότητα ο πατέ-
ρας έσφιξε τό κοριτσάκι στην άγκα-
λιά του. Τό πρόσωπό του πήρε μία
θλιμμένη κι' άνήσυχη έκφραση.

— Μήν τάν συλλογίζεσαι αυτά, άγ-
γελέ μου, είπε με σιγανή φωνή, μήν
τάν συλλογίζεσαι αυτά, κάνε μου την
χάρη.

Μά ή Σούζη σήκωσε τό κεφάλι
της και κοιτάζοντας τόν τρυφερά έ-
ξακολούθησε:

— Όχι, άφσή με ίσα-ίσα να τάν
συλλογίζομαι, μ' εύχαριστεί τόσο
πολύ. Είναι ή άπέραντη θάλασσα
πού μου φέρνει όλες αυτές τίς σκέ-
ψεις και άπόμνη κι' έκείνος ο μικρός
μούτσος πού είδαμε πριν. Μπορεί ο
καίμενος να μην είχε έναν καλό πα-
τέρα και μία καλή μαννούλα για να
τόν αγαπούν. Και μπορεί γι' αυτό να
έγινε κακός, δεν είναι έτσι; Ένώ
έγώ είχα την μαμά μου, την καλή
μου μαννούλα, όταν έλειπες έσύ. Μ'
αγαπούσε τόσο πολύ και μού μιλούσε
όλο για σένα. Τά θυμάμαι, όλα σαν
να ήταν σήμερα, αλήθεια.

— Έκεί κάτω, είναι ο μπαμπάς
σου. Σούζη μου, μού έλεγε και μού
έδειχνε από τό μπαλκόνι την πλατειά
θάλασσα. Έκεί κάτω είναι και μές
συλλογίζεται.

Και από τό μπαλκόνι μας σου στέλ-
ναμε και οι δύο φιλά. Αυστυχισμένη
μαννούλα! Δεν θά την ξαναδώμε
πιά.

Συγκινημένος από τάν λόγια της
κόρης του ο επιβάτης έμεινε λίγες
στιγμές άμλητος. Η σκέψη του έ-
νακαλοήσε δίχως άλλο την εικόνα
της τρυφερής μητέρας, της αγαπη-
μένης του γυναίκας πού ο θάνατος
τός είχε άρπάξει τόσο πρόωρα.

Σ' αυτό τό διάστημα ο καπετάν-
Μαθίδς είχε προστάξει και κατέβα-
σαν τάν πανιά, και τό καράβι στεκό-
ταν ακίνητο σχεδόν, στην γαλήνια
θάλασσα. Γύρω από τούς επιβάτες
βασιλευσε βαθειά κι' άπόλυτη σιγή.

Με χαμηλή φωνή πού έτρεπε λι-
γάκι από την συγκίνηση, τό κορι-
τσάκι έξακολούθησε ύστερα από λίγο:

— Και ύστερα, όταν έλειψε ή μα-
μά, έσύ μού χάρισες όλη σου την ά-
γάπη, έσύ με παρηγόρησες. Πώς να
μην γίνω λοιπόν καλή έτσι πού μ'
αναθρέψατε έσείς οι δύο, ένω αυτός
έδω...

— Αυτό, την έκοψε ο πατέρας
της με σοβαρή φωνή, αυτός μικρού-
λα μου δεν ανατράφηκε σαν και σένα
και γι' αυτό πρέπει να τόν λυπόμα-
στε περισσότερο, παρά να τόν κατα-

κρίνουμε. Κάθε άνθρωπος πού γεν-
νιέται, Σούζη μου, έχει μέσα του όλα
τού τάν προτερήματα και όλα του τάν
έλαττώματα καθώς και όρισμένες προ-
διαθέσεις για να αναπτυχθούν περισ-
σότερο τάν έλαττώματα και τάν προτε-
ρήματά του. Είναι πολύ σοβαρά αυ-
τά πού σου λέω τώρα, και δεν ξέρω
αν τό παιδικό σου μυαλό τάν καταλα-
βαίνει, αλλά όλα τάν παιδιά, κοριτσά-
κι μου, είναι φυσικό να μοιάζουν
στον πατέρα τους και στην μητέρα
ή τουλάχιστον στους προγόνους τους.
Είναι λοιπόν πιθανόν, ή μάλλον εί-
ναι βέβαιο, πώς αν τό παιδί αυτό ή-
ταν δικό μας, αν ήταν άδελφός σου,
Σούζη μου, θά ήταν καλό και τρυ-
φερό και υπάκουο. Μά άναστημένο
άπό γονείς πού δεν είχαν την πα-
ραμικρή άνατροφή, από ανθρώπους
άγροίκους και πρόστυχους, δεν μπο-
ρούσε παρά να κληρονομήση τάν έλα-
ττώματά τους, άφού σ' αυτούς τάν έ-
λαττώματα είναι ισχυρότερα από τάν
προτερήματά τους. Δεν πρέπει λοι-
πόν κανείς να κατηγορή αυτόν, αλλά
την μοίρα πού τόν έκανε να γεννηθί
σ' αυτό τό περιβάλλον άπ' όπου δεν
μπορεί να βγη και όπου βλέπει κάθε
μέρα τάν χειρότερα παραδείγματα.

— Λοιπόν, μωρμούρισε τό κορι-
τσάκι, δεν μπορεί τώρα πιά να διορ-
θωθί με κανένα τρόπο;

— Με κανένα, έκτός αν ή τύχη
τόν κάνει ναλλάξει περιβάλλον. Και
πάλι θά έπρεπε ή καρδιά του να μην
έχει πάθει πόρωση και να έχη ο έ-
ιδιος την δύναμη να παλέψη με τίς
κακές του τάσεις. Μά άρκετά μιλή-
σαμε γι' αυτό, κορούλα μου.

(Ακολουθεί)

KIMON AKKIANIS

Β Ρ Α Δ Υ

Τώρα πιά ή γιαγιά δέ βλέπει
τάν κουράνια της να πλέξη,
και σ' άγγόνι της φωνάζει
πώς τό θέλει, και να τρέξει.

Πώς τό θέλει, τού φωνάζει
να τού πη ένα παραμύθι
να τού πη ή Σαχαλοπούτα,
τό κουκί και τό ρεβύθι.

Κι' άλλα ακόμα, κι' άλλα ακόμα,
ως να δει τόν άγγελό του,
πού δάσθη να παραστήσει
πάλι στο προσκεφάλό του.

K. Π. ΛΕΥΚ.

Ο ΗΛΙΑΣ
ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια από τό προηγ. και τέλος —

— Μία γιατί έσκαπτε εύτυχισμένοι;

— Έ, νά! γι' αυτό: Όταν είμα-
στε πλούσιοι στο σπίτι μας, ο γέρος
μου κι' εγώ δεν είχαμε μία ώρα ξε-
κούραστη. Δεν είχαμε καιρό να σκε-
φθούμε για την ψυχή μας, ούτε να
προσευχθούμε. Πόσο κουραζόμαστε!
Μουσαφίρους είχαμε ταχτικά. Τι να
τός φιλέψουμε; Τι να τούς έτοιμά-
σουμε για να τούς κάνουμε έντόπω-
ση; Όλ' αυτά είναι έννοιες. Ύστε-
ρα έπρεπε να βλέπουμε τούς εργάτες
πού ζητούν εύκαιρία για να μην κά-
νουν τίποτα και να φάνε ένα κομμά-
τι παραπάνω. Προσπαθούσαμε να
διατηρήσουμε την περιουσία μας. Νά,
μια άμαρτία. Είχαμε κι' άλλες σκο-
τούρες: Μήπως ο λύκος πνίξη κανέ-
να πρόβατο ή μοσχάρι; Μήπως οι
κλέφτες άρπάξουν τάν πρόβατα; Ού-
τε στο κρεβάτι δεν ήσυχάζαμε. Πού
να μές καλλήση ύπνος! Οι προβατί-
νες μπορούσαν να πλακώσουν τάν αρ-
νά. Σηκωνόμαστε λοιπόν και πήγαί-
ναμε να ίδουμε έδώ κι' εκεί, τή νό-
χια. Μόλις ήσυχάζαμε, καινούργια
φροντίδα. Πρέπει να προμηθευθούμε
χόρτο για τό χειμώνα. Και σά να
μην έφθαναν όλ' αυτά, εγώ κι' ο γέ-
ρος μου δεν είμαστε σύμφωνοι. Αύ-
τός έλεγε: «Έτσι πρέπει να κάνουμε»
Κι' εγώ άπαντούσα: «Όχι, δεν πρό-
πει έτσι». Και τότε μαλώναμε. Νά,
άλλη άμαρτία. Έτσι ζούσαμε περ-
νώντας από τή μία φροντίδα στην
άλλη. Ποτέ δέ γνωρίσαμε την εύτυ-
χία.

— Και τώρα:

— Ω! τώρα, όταν ξυπνούμε, ο γέ-
ρος μου κι' εγώ, μιλούμε αγαπημένα
και μονιασμένα. Γιατί να λογοφέρου-
με; Γιατί να σκαλεισθούμε; Δεν έ-
χουμε άλλη συλλογή, παρά πώς να
δημητηρώσουμε τόν κύριό μας. Έργα-
ζόμαστε μ' εύχαρίστηση, κατά τή δύ-
ναμή μας, για να μη ζημιωθί ο ά-
φέντης και για να κερδίση. Όταν
γυρίζουμε άπ' τή δουλειά τό μεση-
μέρι, τού φαγι' μές περιμένει. Τό βρά-
δυ τό ίδιο. Τίποτα δέ μές λείπει. Έ-
χουμε ό,τι μές χρειάζεται. Αν κά-
νη κρύο ζεσταίνόμαστε στη φωτιά,
ύστερα έχουμε και μία γούνα. Κι'
έπειτα έχουμε τόν καιρό να μιλούμε,
να φροντίσουμε για την ψυχή μας
και να προσευχόμαστε. Πενήντα χρό-
νους τρέχαμε πίσω άπ' την εύτυχία,
και μονάχα σήμερα τή βρήκαμε.

Οι έννοι' χαμογέλασαν.

Ο Ηλίας τούς είπε:

— Μήν παραξενεύεστε, άδελφοί

μου, όλα αυτά δεν είναι άσπεία. Εί-
ναι ή ζωή. Είμαστε άνόητοι ή γιατί
μου κι' εγώ: κλαίγαμε στην άρχή
γιατί είχαμε χάσει την περιουσία μας.
Μά τώρα ο θεός μές φανέρωσε την
αλήθεια, κι' αν σάς τή λέμε, δεν
είναι για να περάσουμε την ώρα κου-
θεντιάζοντας, είναι για τό καλό σας.
Ο κύριος τού σπιτιού είπε:

— Νά, μία φρόνιμη όμιλία. Αυτό
πού λέει ο Ηλίας είναι ή καθαρή α-
λήθεια κι' έτσι είναι γραμμένο και
στα άγια βιβλία.

Οι έννοι' δεν γελοούσαν πιά. Άρ-
χισαν να συλλογίζονται και κάθη-
σαν για πολλή ώρα χωρίς να μιλούν.

(Από τάν «Παιδικά» τού Τολστόι)

ΣΟΗ ΦΡΑΓΚΟΥ

Ο ΔΙΚΟΥ ΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΒ'

Έτρωγαν όστύσο με την ίδια όρεξη. Μία στιγμή ο Γεώργιος είπε:
— Τι κοίμα να μην έχουμε και λίγο άλάτι, να νοστιμίσουν οι κα-
τάτες μας.

— Η ζάχαρη, είπε ο Λιχουδάκης, θά νοστιμίζουν καλύτερα.
Κόντευαν να τελειώσουν τό λιτό και κάπως άνοστο δείπνο τους, ό-
ταν άξαφνα άκουσαν όρουβο... Οι μπουκιές, πού μόλις είχαν μισήσει,
στάθηκαν στο λαιμό τους. Μά στάθηκαν και τάν χέρια τους, πού κρατού-
σαν από μία μισοφωγωμένη πατάτα.

«Αν είναι ο λύκος, χαθήκαμε!» συλλογίστηκαν.

«Όχι, δεν ήταν ο
λύκος.» Ηταν ο σκύ-
λος τού δασοφύλα-
κα, πού τόν είχαν
ξαπολύσει για να
τούς βοη. Τόν ά-
κολούθουσαν από
μακριά ο άφεντικός
του και ο γιατρός.
«Έτσι τούς πέρασε
ο φόβος τού λύκου.
Ύστερα όμως τούς
ήρθε άλλος: ο φό-
βος τής φυλακής!

Γιατί όμα στα-
μάτησε ο σκύλος και
πλησίασαν οι δύο
άντρες, ο δασοφύ-
λακας με τή χοντρή
του φωνή τούς εί-
πε άδυσπρό:

— Μικροί μου
κύριοι, έκάματε πολ-
λή άσχημα νάνάφε-
τε φωτιά στην ά-
κροδασιά. Αν φυ-
σούσε άέρας, θά και-
γόταν όλο τό δάσος.
Πάλι καλά πού δέ
γινήκατε έμπρηστές.
Τι βλέπω όμως;
Κλέψατε πατάτες!

Ού, κλέφτες!... Έμπρός! Γοήγορα! στη φυλακή!

Τά παιδιά δεν είδαν πώς ο δασοφύλακας, μιλώντας έτσι, έκαμε γόη-
μα τού γιατρού. Και με κατεβασμένα κεφάλια, σαν έννοχοι, σαν κατάδι-
κοι, τόν άκολούθησαν. Ο γιατρός, πού έκανε κι' αυτός τό θυμωμένο, έρ-
χόταν από πίσω. Κι' ο σκύλος καρπατούσε στο πλάι τους.

Μιλιά δεν έβγαζε κανένας. Κι' όστις από ένα τέταρτο, πού φάνη-
κε στα παιδιά ένας αιώνας, έφτασαν στο σπιτάκι τού δασοφύλακα.

— Σάς άφίνω έδώ με τό σκύλο, τούς είπε αυτός. Μήν τό κουνήσετε

γιατί θα σ'ας κ'άνη κομμάτια. Γιατρέ, πάμε μέσα να ξαναδ'ήτε την άρρωστί σας.

Τα παιδιά είναι καταλυπημένα. 'Ο Πετρούκης συλλογιέται τον παππού και τη γιαγιά. Πόσο θα στενοχωρηθούν άμα μάθουν πώς τον έβαλαν φυλακή!

'Αλλά ή πόρτα άνοιξε, τ'α φωνάζουν στην κάμαρα τ'ης άρρωστης, πού είναι πλαγιασμένη στο κρεβάτι και τούς λέει:

— Μικροί μου φίλοι, ό γιατρός μου έσωσε τη ζωή. Κι' εγώ, από ευγνωμοσύνη, παρακάλεσα τον άντρα μου να σ'ας δώσει χάρη. Σ'ας τη δίνει, είστε έλεύθεροι. Νά τό θυμάστε όμως και να μην τό ξανακάνετε!

Οί ένοχοι τό υπόσχονται. Ευχαριστούν την καλή γυναίκα, αποχαιρώσουν τό δασοφύλακα, πού χαμογλά πονηρά, και φεύγουν με τό γιατρό για τό σπίτι.

('Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΥΛΛΑ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τό περασμένο καλοκαίρι γνωρίστηκα μ' ένα χαριτωμένο μικρούλη με σγουρά ξανθά μαλλιά και παχουλό κορμί έλο λακκάκια. Τόν έβλεπα συχνά στην άμμουδιά μαζί με την άδελφούλα του, ένα ξανθέ σαν κι' αυτόν, όμως πολύ αδύνατο, ψηλό κορίτσι, και τη γεμνίδα τους δασκάλα. Μιά μέρα, τού γλύτωσα τό τόπι που έφευγε σ'άνοιχτά. Μιά άλλη, τού έχτισα ένα πόρκο δικής μου επινοήσης πάνω στον άμμο. Έτσι, μου χάρισε την πολύτιμη παιδαγωγική εμπιστοσύνη του. Τήν αγάπη του δε θάθελα να πώ. Γιατί αυτήν ό μικρούλης μου φίλος την είχε δόλοκληρη κι' άμερίστη για την άδελφούλα του.

Ήταν κάτι παράξενο, άλήθεια, ή πρωτόκουστη λατρεία τού χαϊδεμένου αυτού παιδιού για την αδύνατη κοπελλούλα. Τήν άκολουθούσε σά σκιά. Τήν κοίταζε σ'ά μάτια, τί θα πη και τί θα κ'άνη, για να κ'άνη ή να πη κι' αυτός τό ίδιο. Και σαν άφηνε κάπου πάνω στον άμμο τό σάκκο, τήν άμπρελλίτσα της ή τίποτα άλλο, κι' άπομακρυνόταν, καθόταν αυτός σ'ά πλάι σαν τό πιστό σκυλάκι και τ'α φύλαγε, μη βάλει κανείς βέδηλο χέρι επάνω τους. Αυτό ήταν ή μανία του. Τό μάθανε έλοι γύρω και διασκέδαζαν πειράζοντας τον, τόν μικρούλη. Χυμούσαν τάχα πώς θάρπάξουν κάτι. Κι' αυτός, γινόντα θηριό. Νύχια και δόντια και κλωτσιές έπιστρατεύουνταν με μιάς. Και δός του γέλια όί άλλοι, και δός του συζητήσεις όί άργόσχολοι για τό «παράξενο φαινόμενο».

Όσο για μένα, τ'όβρισκα σπάνιο, μά φυσικό τό κάτω κάτω, ως τη στιγμή που τ'όβρα θλιβερά συγκινητικό: — Κάποιο προμάντεμμα, ίσως... μούπεε μία μέρα, κουνώντας λυπημένα τό κεφάλι, ή δασκάλα. Και με δύο τρία μισόλογα, πολλά άποσωπιτικά και περισσότερα άναστενάγματα μου-

δωσε να καταλάβω πώς ή δύστυχη μικρούλα ήταν φθισική...

Πέρασε καιρός. Οί φθινοπωρινές ύγρασίες κι' όι θολές μέρες μ'έξωξαν από την άμμουδιά. Οί φίλιες που είχαν δεθεί πάνω σ'ά κύμα, όι πρόσκαιρες γνωριμιές, σκορπίστηκαν σ'αυτάς τέσσαρες άνέμους. Έτσι έχασα απ' τ'α μάτια τόν χαριτωμένο μου σύντροφο με τη φτωχή του άδελφούλα. Όμως τούς συλλογιζόμουν συχνά και τούς δυό. Πιότερο εξαιτίας τ'ης μικρής. Αυό χαρούμενα γαλάζια ματάκια με λίγα χρυσόμαλλα τριγύρω, άντικρουμένα σ'ά ιδιότροπο πέρασμα τ'ης τύχης, ξεχνιόνταν πολύ γρήγορα, σαν δέν έχουν σ'ά πλάι τη σουρντίνα κάποιος θλιμμένο συχνά, κι' άναρωτιέμουν τί γάχαν άπογίνει.

Τούς συλλογιόμουν λοιπόν συχνά, κι' άναρωτιέμουν τί γάχαν άπογίνει. Μιά μέρα, μέσα σ'ά κάποιο μισογυμνωμένο κήπο που μύριζε μούχλα κι' έγκατάλειψη, άνακάλυψα τ'α ξανθά μπουκλάκια και τη στρογγυλωτή εμφάνιση τού μικρού μου φίλου. Ξεφυσάστηκα χαρούμενα. Πήγα να τού φωνάξω. Μά σ'άθήκα, σ'ακαταλασμάνη απ' τίς κινήσεις του: Σκαρφαλωμένος σ' ένα δέντρο, κρατούσε σ'ά παχουλά χερτάκια του ένα τεράστιο κουδάρι και με τήν κλωστή προσπαθούσε... Τί προσπαθούσε άλήθεια; Δέν μπόρεσα να καταλάβω εθός-εθός. Ήταν τόσο άφαντατο! Προσπαθούσε, ιδρώνε, αγωνιζόταν να δέσει πάνω σ'ά κλωδιά τ'α έτοιμρόποπα φύλλα! Κι' ήταν τόσο άπορροφημένος σ' αυτή τ'η δουλειά, κι' έδειχνε τόση σ'αβρότητα τό πάντα γελαστό μουτράκι του, τέτοια θέληση, επιμονή κι' όπομονή τό σουρωμένο στοματάκι, πού δυσκολεύτηκα πολύ να ξεδιαλώσω αν ήταν παιχνίδι τούτο, για τίποτε άλλο. Αυτός εκεί έμοιαζε να κυνηγούσε τούλάχιστο τόν τετραγωνισμό τού κύκλου! Όπως και νά'χη ήταν μία σ'ακινή χαριτωμένα κωμική. Ή κλωστή, άτίθαση πολύ σ' άμαθα δαχτυλάκια του, δέν πήγαινε με μιάς και πού τήν έστελνε αυτός.

Κι' αν κάπου τ'α κατάφερα, άλλο μαρτύριο πάλι: τούλιγε, τούλιγε, τούλιγε μ' άξιώσωση και βίαση τό νήμα γύρω σ'ά κλαδί. Νά, τέλειωσε. Πάει να τ'η δέση. Μά, βάζει τόση καρδιά και τόση δύναμη πού ή κλωστή, κράκ, ... σπινει γλυστράει απ' τόν τόπο της, κι' ό επίδεσμος χαλάει. Και πάλι απ' τήν αρχή, δίχως βαρεμό. Έως πού δέν μπόρεσα πιά να κρατηθώ: «Μπέμπη», τού φώναξα μέσα απ' τ'α κάγκελα. Γύρισε, με έβλεπε. Πέταξε τήν κουβαρίστρα του. Κατέβηκε κατρακυλώντας, κι' έτρεξε κοντά μου.

— Τι έκανες αυτός; τόν ρώτησα. Με κοίταζε άμήχανα, τό δάχτυλο σ'ά στόμα, και τ'άλλο χέρι πίσω απ' τ'η ράχη. Έστρεψε, σ'ά να πήρε κάποια μεγάλη άπόφαση ή μικρούλης Μπέμπης, με τράβηξε, από τ'η φούστα, μυστηριώδικα, στον κήπο. Μ' έκανε να κάσω εκεί σ' ένα σκαμνί, σκαρφάλωσε σ'ά γόνατά μου, κι' άρχισε να μου λέει, κοιτάζοντας γύρω με φόβο:

— Ξέρεις, ή Τίνα είναι άρρωστη. Πολύ άρρωστη... Δέν παίξει πιά κρυφτό μαζί μου. Ούτε και τόν λύκο, ούτε και τίποτα, τίποτα πιά. Όλο μονάχος παίζω πιά... Έλο μονάχος. Και στενοχωριέμαι ξέρεις, μονάχος. Τι να κ'άνω; Παιχνίδια, εγώ, δέν ξέρω. Ή Τίνα τάξερε έλα. Κωρίς τήν Τίνα, είναι άσχημα έλα τ'α παιχνίδια. Τι να κ'άνω; Κάθε μέρα, κάθε μέρα, έρχεται ό γιατρός. Κρυφομιλάει αυτός κι' ή μητερούλα. Αυτός μιλάει, κι' ή μητερούλα κλαίει. Γιατί; Ή μητερούλα έλο κλαίει, ή Τίνα πιά δέν παίζει. Ούφ!... Χτέ, ήρθε πάλι ό γιατρός. Ούφ!... να τού δώσω μιά!... Ήρθε ό γιατρός, εγώ... μη με μαλλώνεις! Έξέρω ήταν κακό. Εγώ, κρύφτηκα κάτω από μιά πολυθρόνα. Ήθελα να μάθω γιατί κλαίει ή μητερούλα. Κρύφτηκα, κι' άκουσα. Κανένας δέν με είδε. Ξέρεις τί έλεγε ό γιατρός; Νά:—Κι' ό Μπέμπης φούτωσε τ'α μάγουλα για να χοντραίνει τήν ψιλή φωνίτσα του—«Κυρία μου, όπομονή. Δέστε πόσα φύλλα, πόσα φύλλα χαμηλά. Σ'άν πέσουν και τ'α τελευταία, ή φτωχή μικρούλα θα μ'ας φύγη». Για τήν Τίνα τ'όλεγε. Μά εγώ δε θέλω, δε θέλω, να μ'ας φύγη ή Τινούλα.

Σώπασε. Κι' εγώ, κατάβαθα ταραγμένη, δε σκεφτόμουν να μιλήσω. Μά ό μικρός φύλαγε κάτι. Και καθώς τού φάνηκε πώς άργοσα, «Έ, δέν καταλαβαίνεις;» μου φώναξε με θυμό. «Τ'α δένω για να μην πέσουν». Και σ'ε λίγο, γλυκά, παρα-

καλεστικά, τρέχοντας τό ξανθό του κεφάλι στον ώμο μου:

— Πέε... Ού με βοηθήσεις; (άκουσού)

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΚΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΛΑ-Ι-ΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μιά φορά κι' έναν καιρό ήταν ένας γέρος και μιά γριά, πού για μόνη τους περιουσία είχαν ένα καλυδόπιτο. Για να βγάλουν τό καθημερινό τους, ό γέρος πήγαινε σ'ά δάσος κι' έκοβε ξύλα και τ'α πουλούσε στην αγορά, κι' ή γριά πότε ξενόπλενε, και πότε τραβούσε στον κάμπο και σ'ά χωράφια και μάζευε άγριολάχανα.

Κάποτε ό γέρος γυρίζοντας φορτωμένος ξύλα, δίψασε κι' έστριψε από τό δρόμο του για ένα πηγάδι πού τό ήξερε κάπου εκεί κοντά. Σ'άν έφτασε σ' αυτό, ξεφορτώθηκε τ'α ξύλα κι' έσκυψε να βγάλει νερό, μά είδε πώς από λάθος είχε πάει σ' άλλο πού ήταν ξεροπήγαδο. Τότε τού φάνηκε πώς ή δίψα του άναψε πού πολύ και φώναξε άναστενάζοντας:

— Άχ! άλλοι μου δέν άντέχω πιά, θά σκάσω από τ'η δίψα.

Έκει πού τ'όλεγε αυτό, να και τού παρουσιάζεται ένας άράπης και τόν ρώτησε:

— Τι με θέλεις και με φώναξες; «Άλή μου».

Ό γέρος τάχασε σαν τόν είδε μπροστά του και με κοιμένη φωνή πού έβγαине απ' τ'α τρεμάμενα κατακλείδια του, τού είπε πώς δέν τόν φώναζε, παρά πώς πήγε σ'ά πηγάδι να πη νερό πού δίψουσε και άφου δέν βρήκε φώναξε. Άχ, άλλοι μου.

— Στάσου λίγο τού λέει ό άράπης. Και άψε-σβύσε κατέβη σ'ά πηγάδι, και άνέβη απ' αυτό κρατώντας ένα κάδο γεμάτο νερό, κι' έδωσε τού γέρου να πη.

Ό γέρος σαν χόρτασε από τό κρύο νερό τού είπε:

— Τ'η δροσιά του γάχης πάντα πού με δρόσισε και δέν πήγα σ'ασμένος απ' τ'η δίψα.

Ό άράπης ευχαριστήθηκε από τήν εδχή τού γέρου και τόν ρώτησε πώς βρέθηκε εκεί, και σαν άκουσε τό γιατί πήγε και με τί τρόπο ζει, κατέβηκε πάλι σ'ά πηγάδι και άνέβηκε απ' εκεί μέσα ένα γάιδαρο, τού τόν έδωσε και τού είπε πώς άμα τόν χτυπάει με τίς παλάμες του σ'ά καπούλια, ό γάιδαρος θα βγάξη απ' τ'α ρουθούνια του φλουριά, κι' έτσι δέν θ'αναγκάζεται πιά να πηγαίνει σ'ά δάσος για ξύλα.

Τόν ευχαρίστησε γεμάτος χαρά ό γέρος, γιατί δέν ήταν από εκείνους

τούς άνθρώπους πού λέει ή παροιμία, πώς εταν τούς χαρίζουν γάιδαρο τόν κοιτάζουν σ'ά δόντια, και παίρνοντάς τον, σκέφθηκε, πώς και φλουριά να μη τούκανε, πάλι έβγαине ώφελημένος απ' τό δωρο τού άράπτη, άφου θά τόν άνακούφιζε σ'ά δρόμο και σ'ά φόρτωμα τών ξύλων.

Μ' αυτή τ'η σκέψη τού φόρτωσε κιάλας τ'α ξύλα πού είχε κουβάλλήσει από τό δάσος ως τό πηγάδι μόνος του, και πήρε τό δρόμο για τό καλυδόπιτό του.

Άφου προχώρησαν λίγο, ό γάιδαρος άρχισε να πεπατάη άργά, και ό γέρος για να τόν κ'άνη να τρέξη τόν κτύπησε άπαλά σ'ά καπούλια.

Μά πήγε να τρελλαθ'η από τήν χαρά του σαν είδε να ξεπετιόνταν απ' τ'α ρουθούνια του φλουριά, και δέν έβλεπε τήν ώρα να φτάση σ'ά σπύτι του. Κάθε στιγμή πού περνούσε τ'η νόμιζε αιώνα.

Άμα κωμιά φορά έφτασε σ'ά καλυδόπιτο, μπήκε με τόν γάιδαρο δάσος μέσα και φώναξε γεμάτος χαρά σ'ά γυναίκα του:

— Γριά, μαντάλωσε τήν πόρτα και στρώσε κάτω ένα σεντόνι να μαζέψουμε τ'α φλουριά πού θα ξεπετάη ό γάιδαρος από τ'α ρουθούνια του.

Ή γριά πού άκουσε τ'α λόγια του, σταυροκοπήθη και είπε:

— Έλα, Χριστέ και Παναγιά, να με βοηθήσετε τ'η μαύρη γιατί ό γέρος μου τρελλάθη.

Ό γέρος άνοιξε τό σεντούκι, πήρε ένα σεντόνι και σαν τό έστρωσε σ'ά πάτωμα προσεχτικά, δδήγησε σ'η μέση του τό γάιδαρο.

Σ' αυτό τό άναμεταξ'η ή γριά πού τόν κοίταζε περιεργα, κουνούσε άπελπιστικά τό κεφάλι της κι' έλεγε:

— Πάει ό γέρος μου τού έστριψε ή βίδα, τί θα γίνει τώρα ή άμοιρη; Δέ μ'ας έφτανε ή φτώχεια μας έχουμε και τήν τρέλλα. Δυπήσου μας, Θεέ μου Μεγαλόδυναμε, και κάνε τό θαύμα σου...

Σ'ε λίγο όμως πού είδε τό γέρο να χτυπάη σ'ά καπούλια τό γάιδαρο κι' εκείνος να βγάξη φλουριά από τ'α ρουθούνια του, έτριβε τ'α μάτια της και δέν μπόρεσε να καταλάβη αν ήταν ζύπνια ή όνειρευότανε.

Έσκυψε και πήρε σ'ά χέρια τ'ης τ'α φλουριά πού λαμποκοπούσανε και τ'α κουδούνισε. Τότε έδειξε τέτοια χαρά, πού αγκάλιωσε τό γάιδαρο, τόν φιλούσε σ'η μούρη και τόν φώναζε, χρυσό μου και Φλωριά μου, και γυρίζοντας σ'ά γέρο τού είπε πώς απ' έδω κι' εμπρός να τόν λέμε, Φλωριά, όπως τόν όνομάτσα εγώ τώρα.

Σ'άν συναφέρθησαν λίγο απ' τήν

πρώτη τους χαρά, μάζεψαν με τό γέρο τ'α φλουριά και πήγε εκείνος σ'ην αγορά κι' έκανε διάφορα φώνια, κι' έφαγαν όί γέροι φαγητά πού από χρόνια είχαν να τ'α διακιάσουν.

Απ' εκείνη τήν ήμέρα είπαν «έξω φτώχεια», έχτισαν σπύτι και σ'ην καλύτερη κάμαρα έβαλαν τό γάιδαρο, και τό φαί του τού τό έβιναν σ'εμιά χρυσή λεκάνη και τό νερό του σ'ε χρυσό λεγένι.

Περνούσαν ζωή χαρισάμενη, ως πού μιά μέρα ό γέρος θέλησε να πάη τό γάιδαρο σ'άν πεταλωτή να τού βάλη καινούργια πέταλα. Ή γριά δέν τό ήθελε μά ό γέρος δέν τήν άκουσε και τράβηξε με τό γάιδαρο για τό πεταλωτήριο.

Τήν ώρα όμως πού τόν πήγε σ'άν πεταλωτή, εκείνος είχε πολλή δουλειά και τού είπε να τόν άφηνε εκεί και να γύριζε σ'ε καμιά ώρα να τόν πάρη πεταλωμένο.

Ό γέρος τό δέχτηκε, γιατί τήν έδια στιγμή είδε να περνά σ'ά δρόμο ένας παλιός του φίλος και τόν φώναξε να πάνε σ'ά καφενεϊό να τόν κεράση και να κουβεντιάσουν.

Ό πεταλωτής σαν ήρθε ή στιγμή να πεταλωτή τό γάιδαρο, τόν τράβηξε λίγο να τόν πάη σ'η θέση πού έπρεπε κι' επειδή εκείνος δέν προχώρησε, άναγκάστηκε να τόν χτυπήση σ'ά καπούλια. Και τότε ό γάιδαρος έβγαλε απ' τ'α ρουθούνια του φλουριά, πού καθώς τ'α είδε ό πεταλωτής νόμισε πώς όνειρευότανε, μά τόν ξαναχτύπησε σ'ά καπούλια και ξανάβγαλε εκείνος φλουριά.

Έτσι τού πεταλωτή τού ήρθε ή ιδέα να τόν αλλάξη, κι' άμέσως έκρυψε τόν Φλωριά, πετάλωσε γρήγορα-γρήγορα έναν άλλον πού τού έμοιαζε και τόν έδωσε τού γέρου σαν πήγε να τόν ζητήση.

Ό γέρος μόλις έφτασε με τό νέο γάιδαρο σπύτι και τού χρειαστήκανε λεπτά, τόν χτύπησε σ'ά καπούλια, μά εκείνος άντι να βγάλη απ' τ'α ρουθούνια φλουριά, άρχισε να κλωτσάη και να γυαρίζει δυνατά.

— Μπά, λέει ό γέρος, τούτος δέν είναι ό Φλωριάς μας, μού τόν άλλαξε ό πεταλωτής.

Δέν χάνει καιρό παίρνει τό γάιδαρο και μιά και δυό γυρίζει στον πεταλωτή και τού είπε για τήν άλλ'αγή. Μά εκείνος δέν τό παραδέχτηκε και σαν άκουσε απ' τό γέρο πού έλεγε πώς ό γάιδαρος πού τού πήγε για πετάλωμα έκανε φλουριά απ' τ'α ρουθούνια, τόν πήρε σ'ην κοροϊδία και τού είπε, «λάθος κάνεις» και τόν έδωσε.

Ξαναγύρισε ό γέρος σ'ά σπύτι του

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Βλέπετε την Κοκκινισσομπίτσα. Βλέπετε όμως και τὴ λύκο; Ταξιδιώτης

στενοχωρημένος· εκεί τὸν ρώτησε ἡ γριά ἂν βρήκε τὸν Φλωριά, κι' ἀφοῦ ἀκουσε τὸ ὄχι του, ἄρχισε νὰ γκρι- νιάζει:

— Καλὰ νὰ πάθης, μὲνερ βοῦδαρά.

— Ξέρω τί θέλεις σὺ, γριά, ποὺ μοῦ ἀνοίξεις πέρα πολὺ τὴ γλωσσάρα σου.

Δόξα μὲ τὸ λόγο τοσκιωθήκανε καὶ δαρθήκανε οἱ δύο τους.

Ὁ γέρος ἀπ' τὸ θυμὸ του πήρε τὸ δρόμο κατὰ τὰ χωράφια κι' ἀπέλλι- σμένος φώναξε:

Φταίει τὸ κεφάλι μου, ἔχ, ἄλλοι, στὸ χάλι μου!

Ἔτσι περπατώντας χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ βρέθηκε στὸ πηγάδι τοῦ ἀράπη, καὶ νὰ σου ὁ ἴδιος ὁ ἀράπης ποὺ τὸν ἄκουσε καὶ βγήκε.

— Τί τρέχει, τὸν ρώτησε, τί ἔπαθες;

— Τὸ καὶ τό, τοῦ ἀπάντησε ὁ γέ- ρος.

— Καλὰ στάσου λίγο καὶ περιμέ- νε μὲ νὰ κατεβῶ στὸ πηγάδι καὶ νὰ γυρίσω.

Ὅταν σὲ λίγο ἀνέβηκε, τοῦ ἔδω- σε ἓνα μικρὸ καὶ παλιὸ ταψί.

— Νά, πάρτο αὐτὸ στὸ χαρτζι, καὶ κάθε φορὰ ποὺ θὰ θέλετε νὰ φα- τε μὲ τὴ γριά σου, θὰ τὸ βάζεις στὸ τραπέζι καὶ θὰ τοῦ λές: «Ἄνοιξε, τα- ψάκι μου, καὶ βγάλε φαγιὰ γιὰ δύο ἀνθρώπους ἢ γιὰ τρεῖς, καὶ γιὰ πολ- λούς ἂν ἔχετε μουσαφίρους», κι' ἀμέ- σως θὰ γεμίξῃ τὸ τραπέζι σας λογιῶν λογιῶν φαγητὰ ποὺ θὰ εἶναι μέσα σὲ φαρφουρένια πιάτα μαζί μὲ καυτάλια πηρούνια καὶ μαχαίρια ἀσημένια.

Ὅταν θάποτρωτε, θὰ λές, «Κλείσε, ταψάκι μου», καὶ ἀμέσως θὰ χάνον- ται ὅλα ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ θὰ μένῃ πάνω σ' αὐτὸ μονάχα τὸ ταψί.

Παίρνοντάς το ὁ γέρος, ἔτρεφε μὲ χαρὰ γιὰ τὸ σπιτί του καὶ σὲ λίγο ἔφτασε ἐκεῖ λές καὶ τὰ πόδια του εἶχαν φτερά.

Ἄμα μπήκε μέσα ἔβαλε στὸ τρα- πέζι τὸ ταψάκι καὶ τοῦ φώναξε:

«Ἄνοιξε ταψάκι μου, μὲ φαγιὰ γιὰ δύο νομάτους», καὶ ὡς γέμισε τὸ τραπέζι μὲ διάφορα φαγιὰ θαύ- μασα ἡ γριά του, ποὺ πρὶν τὰ ἴδει τὸν εἶχε μαλλίώσει πὼς τῆς κουβά- λησε τὸ παλιόταφο.

Ἀφοῦ φάγανε καὶ χορτάσανε τοῦ εἶπε ὁ γέρος, «κλείσε ταψί» καὶ ἀ- μέσως τὸ τραπέζι καθαρίστηκε καὶ γυρίζοντας στὴ γριά του πρόσθεσε:

— Βλέπεις, τώρα δὲν ἔχουμε ἀ- νάγκη οὔτε νὰ φωνίζουμε οὔτε νὰ μαγειρεύῃς, οὔτε νὰ πλένῃς πιάτα καὶ νὰ σηκώνῃς τὸ τραπέζι. Τοῦτο τὸ δεύτερο χάρισμα τοῦ ἀράπη εἶναι καλύτερο ἀπὸ τὸ πρῶτο.

Ἀπὸ τότε οἱ γέροι περνοῦσαν μὲ τὸ ταψί καλὰ καὶ ξένοιαστα.

Μιά ἡμέρα, ἡ γριά, ποὺ ἦταν πολ- λὸ φαντασμένη, λέει στὸν ἄντρα τῆς:

— Γέρο, νὰ πᾶς στὸ παλάτι καὶ νὰ προσκαλέσῃς τὸν βασιλιά, νάρθη μὲ τὴν ἀκολουθία του στὸ φτωχικὸ μας νὰ τοῦ κάνουμε τραπέζι.

— Θαρρῶ, γριά, πὼς δὲν εἶσαι κα- λὰ καὶ πρέπει νὰ φέρω παπᾶ νὰ σὲ διαβάσῃ.

Ἄλλο τὸυ σοῦ λέω ἐγὼ νὰ κά- νῃς. Θέλω τώρα ποὺ ἔχουμε τὴν εὐ- κολία μὲ τὸ ταψί, πρὶν πεθάνω νάρ- θῃ ὁ βασιλιάς νὰ φάῃ σπιτί μας, γιὰ νὰ σκάσουν ἀπ' τὴ ζήλεια τοὺς οἱ ἔχθροί μας.

Ὁ γέρος ποὺ δὲν ἤθελε νὰ ἔχῃ γκρίνιες καὶ μαλλιώματα ἔλη τὴν ὥρα — «Ἄν δὲν πᾶς ἐσὺ θὰ πάω ἐγὼ!» ἀναγκάστηκε καὶ μιά καὶ δύο πα- ρουσιάστηκε στὸν βασιλιά καὶ τὸν προσκάλεσε.

Ὁ βασιλιάς ποὺ ἦταν καταδεχτι- κὸς ἀνθρώπος, δέχθηκε καὶ τοῦ εἶπε πὼς θὰ πῆγαινε γιὰ τὸ τραπέζι ὕστε- ρα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες.

Σὴν γύρισε ὁ γέρος σπιτί του καὶ τὸ εἶπε τῆς γριάς, ἐκεῖνη πῆγε νὰ πετάξῃ ἀπ' τὴ χαρὰ τῆς. Χόρευε καὶ τραγοῦδαγε, καὶ δὲν ἔβλεπε πότε νάρθη ἡ στιγμή ποὺ θὰ πῆγαινε ὁ βασιλιάς ἐκεῖ.

Τὴν ὄρισμένη ἡμέρα καὶ ὥρα πῆ- γε ὁ βασιλιάς στὸ σπιτί τῶν γέρων μαζί μὲ τὸν ταμία του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝ. Α. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὰ μανίκια τοῦ φορέματος ἦταν ἀπὸ μουσελίνα ἓνα ζευγάρι μεταξωτὸς κέλτσες καὶ παπουτσάκια λουστρίνια μὲ φιοῦμπες ἀπὸ πετραδάκια γαλά- ζια, συμπλήρωναν τὴν τουαλέττα. Ἡ μὲς Μάργκαρετ ἔδεσε τὰ σκουρὰ μαθρα μαλλιά τοῦ παιδιοῦ μ' ἓνα γαλάζιο φιόγκο καὶ ρίχνοντας μιά εὐχαριστημένη ματιά στὸ σύνολο ποὺ παρουσίαζε ἡ μικρὴ, προστα- τευομένη τῆς, τῆς εἶπε:

— Καὶ τώρα πῆγαινε στὴν κάμα- ρα τῆς μαμάς καὶ ρώτησέ την ἂν εἶναι ἑτοιμῇ.

Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὸ μεγάλο διάδρομο ἡ Μπέττυ κι' ἔβλεπε τὰ ὄ- ρατα ἀγάλματα καὶ τίς εἰκόνες ποὺ τὸν στόλιζαν, κι' ἐνοιῶθε τὰ πόδια τῆς νὰ βυθίζονται στὸ παχὺ χαλί, σκέφθηκε ὅτι ὅλα τὰ ὄνειρα ποὺ εἶχε κάνει, καὶ προτοῦ ἀποκτήσει τὴν πε- ριουσία τῆς, καὶ ἴωρα ἀκόμη, δὲν ἦ- ταν τίποτε μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν πραγματικότητα. Καὶ ἡ χαρὰ τῆς γινόταν ἀκόμη μεγαλύτερη ὅταν συλ- λογιζόταν πόσο πὺδ' ὠραιότερα ἀκόμη θὰ ἦταν στὸ δικό της τὸ σπιτί.

Ἡ σκέψη αὐτὴ ἔκανε τὸ πρό- σωπὸ τῆς νὰ λάμψῃ ἀπὸ εὐχαρίστη-

ση καὶ ἔτσι ἡ κυρία Βάν-Κούρτ ἀν- τίκρισε ἓνα πραγματικὰ χαριτωμένο θέαμα μπροστὰ τῆς, ὅταν ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς στὴν Μπέττυ.

— Πραγματικῶς, μικροῦλα μου, ἔκανε, τὸ φόρεμα αὐτὸ σοῦ πάει ὄ- ραιάτατα. Εἶσαι πολὺ καλὴ, εἶπε φι- λώντας τρυφερὰ τὸ παιδί.

— Μοῦ τὸ εἶπε καὶ ἡ μὲς Μάρ- γκαρετ, ὅτι τὸ φόρεμά μου εἶναι ὄ- ραιο, ἀπάντησε, τὸ κοριτσάκι σοβα- ρά. Ἀλλὰ αὐτὸ μοναχὰ δὲν φτάνει. Τὸ βλέπω καὶ μόνῃ μου ὅτι δὲν κά- νω πάντοτε ἔ, τι πρέπει νὰ κάνω καὶ δὲν λέω ἔ, τι πρέπει νὰ εἰπῶ. Καὶ στενοχωριέμαι, ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ ντρέποθε γιὰ μένα.

— Μὴ στενοχωριέσαι καθόλου γι' αὐτὸ, ἔκανε γελώντας ἡ κυρία Βάν- Κούρτ. Μὲ τὸν καιρὸ θὰ μάθῃς. Γιὰ τὴν ὥρα, τὸ μόνῃ ποὺ πρέπει νὰ κά- νῃς εἶναι, ὅταν βρῖσκεσαι μὲ κόσμο νὰ μιλάς ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερα. Οἱ ταξιδιώτες δὲν γευμάτιζαν ἐκεῖ- νο τὸ βράδυ στὴν μεγάλη τραπεζα- ρία, ὅπως εἶχε ἐλπίσει ἡ Μπέττυ.

Ἡ κυρία Βάν-Κούρτ εἶχε πει νὰ τοὺς σεβίρουν σ' ἓνα ἀπόμειρο σα- λονάκι ὅπου θὰ ἦταν μόνοι τους καὶ θὰ μπορούσαν νὰ συζητήσουν ἐλεύ-

θερὰ γιὰ τὰ σχέδιά τους. Ἄλλωστε τὴν Μπέττυ δὲν τὴν ἐνοίαζε καὶ τό- σο. Φθάνει ποὺ φόρεσε τὸ μεταξωτὸ τῆς φόρεμα καὶ δὲν ἔτρωγε μόνῃ τῆς, κλεισμένη ἐπάνω στὴν κάμαρά τῆς.

Ἐντωμεταξὺ εἶχε φθάσει καὶ ὁ κύριος Μόρρις. Ἔτσι ὅλοι μαζί κα- τέστρωσαν τὰ σχέδια γιὰ ἔ, τι ἐπρό- κειτο νὰ κάνουν τὴν ἐπομένη, καὶ ἀποφάσισαν γιὰ μικρότερο κόπο καὶ χασομέρι νὰ μοιρασθοῦν τὰ διάφορα φωνία. Ἔτσι ὁ Ριχάρδος ἀνέλαβε νὰ φροντίσῃ γιὰ τὰ ἐπιπλα καὶ τὰ ὄρ- γανα τῆς σάλλας τῆς μουσικῆς, ἡ μὲς Μάργκαρετ θὰ διάλεγε τὰ ἐπιπλα τῆς τραπεζαρίας καὶ τῶν δωμάτων τῆς ὑποδοχῆς, καὶ ἡ κυρία Βάν- Κούρτ θὰ φωνίξῃ ἔ, τι χρειαζόταν γιὰ τὴν κρεβατοκάμαρα τῆς Μπέττυ.

— Καὶ λοιπὸν; διαμαρτυρήθηκε ὁ κύριος Μόρρις, γιὰ μένα τί θὰ μεί- νῃ; Θὰ εἶμαι ὀλότελα ἀχρηστος; Ὅχι, αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ. Ἀναλαμ- βάνω γιὰ λογαριασμὸ μου νὰ φροντί- σω γιὰ ἔ, τι χρειαζέται γιὰ τὴν κου- ζίνα. Ἐγὼ εἶμαι νοικοκύρης κι' ἔχω σπιτί καὶ ξέρω ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγμα- τὰ πολὺ περισσότερο ἀπ' ἔ, τι ἡ νεο- λαία ἀπ' ἐδῶ, πρόσθεσε δείχνοντας τὴν μὲς Μάργκαρετ καὶ τὸν ἀδελφὸ τῆς. Μὲ τὴν βοήθεια τῆς κυρίας Βάν- Κούρτ ἀναλαμβάνω νὰ σὰς στήσω μιά τέλεια κουζίνα.

— Δὲν ἀμφιβάλλω γι' αὐτὸ κύριε Μόρρις, ἔκανε γελώντας ἡ Μπέττυ. Ξέρω πὼς ὅλοι σας θὰ φροντίσετε μὲ τόσο ἐνδιαφέρον γιὰ μένα, ὥστε σὲ λίγο καιρὸ θὰ εἶμαι ὡς βασιλισσα μέσα στὸ σπιτί μου.

Ἔτσι τὸ ἄλλο πρωί, ἀμέσως μετὰ τὸ πρόγευμα, ἡ οἰκογένεια Βάν-Κούρτ καὶ ὁ κ. Μόρρις, συνοδευόμενοι ἀπὸ τὴν Μπέττυ, ξεκίνησαν γιὰ τὰ μαγα- ζιά. Θὰ ἔμεναν ἔξω ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ δὲν θὰ γύριζαν στὸ ξενοδοχεῖο τους παρά πολὺ ἀργὰ τὸ βράδυ, τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Τί διασκεδαστικὴ ἡμέρα! Ἡ Μπέττυ ὅλη ὥρα ἔλεγε καὶ ξανάλεγε στὸν ἐαυτὸ τῆς ὅτι ὄνειρεύταν καὶ ποὺ καὶ ποὺ τοιμιπόταν γιὰ νὰ βε- δαιωθῇ ὅτι ἦταν ἔξπνια.

Τὰ μαγαζιά τῆς Νέας Ὑόρκης ἦ- ταν βέβαια τελείως διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ μαγαζιά τοῦ Γκρήνμπορου. Ζη- τοῦσε κανεὶς νὰ ἴδῃ ἓνα κρεβάτι, μιά ντουλάπα, μιά τουαλέττα καὶ τοῦ ἔδειχναν ἑκατὸ. Γύριζαν σὲ ἀπεράν- τες αἰθούσες ὅπου τὰ ἐπιπλα ἦταν σιδηράμενα τὸ ἓνα ἀπάνω στὸ ἄλλο, τοὺς ἔδειχναν κάθε λογῆς ἐπιπλα, ἄλ- λα ἀπὸ σκοῦρο ξύλο, ἀλλὰ ἀπὸ ἀ- νοικτὸ, ἀλλὰ βαμμένα, ἀλλὰ βερνι- κωμένα, ἀλλὰ μὲ χρυσὰ στολίδια, ἀλλὰ βαρετὰ καὶ ἀλλὰ ἀπλούστερα,

μὰ ὅλα τόσο ὄρατα, τόσο περιποιη- μένα, τόσο κομψά, ὥστε ἡ Μπέττυ πῆγαινε ἀπὸ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο, χωρὶς νὰποφασίξῃ ποῖο νὰ διαλέξῃ. Στὸ τέ- λος παρεκάλεσε τὴν κυρία Βάν-Κούρτ νὰ διαλέξῃ ἐκεῖνη ἔ, τι ἔδρασκε καλύ- τερο, καὶ ἡ ἐκλογὴ ἔπεσε σὲ μιά χα- ριτωμένη κρεβατοκάμαρα ἀπὸ ξύλο βερνικωμένο ἄσπρο, ταπετσαρισμένο μ' ἓνα θαλασσὶ μεταξωτὸ ὑφασμα γαρνιρισμένο μὲ μπουκέτα ἀπὸ τριαν- τὰφυλλα. Ὁ ἐνθουσιασμὸς τῆς Μπέτ- τυ ὅταν εἶδε ὅλα αὐτὰ τὰ ὄρατα ἔ- πιπλα συγκεντρωμένα, ἦταν ἀπερι- γραπτός.

Ὑστερα κατέβηκαν στὸ ὑπόγειο γιὰ νὰ διαλέξουν ἔ, τι χρειαζόταν γιὰ τὴν κουζίνα καὶ ἄλλα βοηθητικὰ δωμάτια, τὸ λουτρό, τὸ καλλάρι, τὸ σιδηρωτήριο κ.τ.λ. Ποτὲ ἡ Μπέττυ

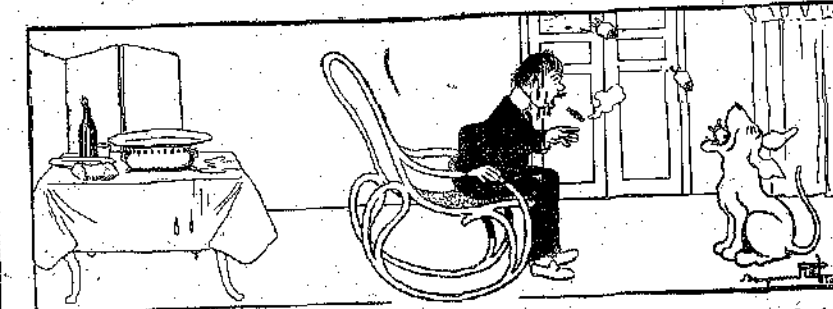
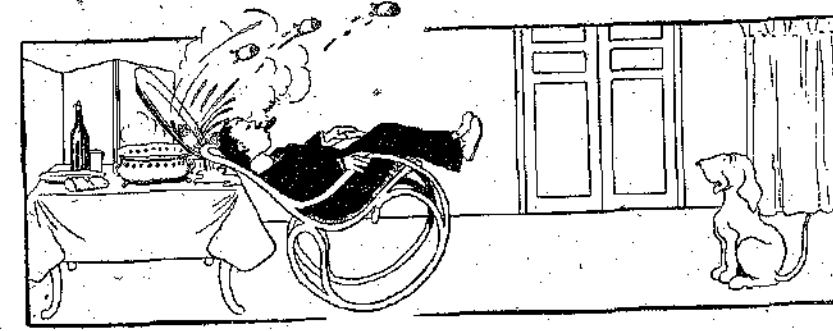
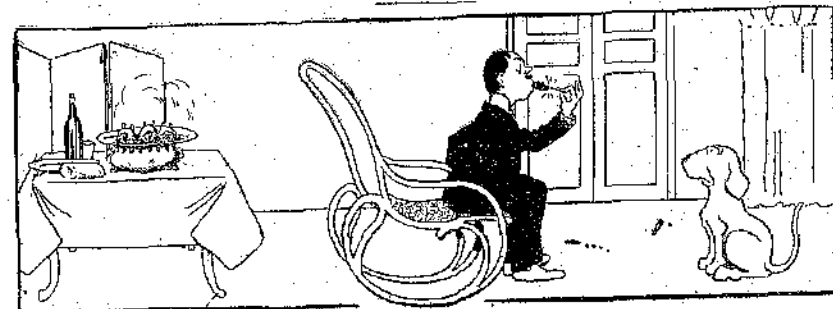
δὲν θὰ πίστευε ὅτι μπορούσε νὰ βρι- σκονται σ' ἓνα μονάχα κατάστημα, τόσα φουρνέλλα, τόσες κατακόρες, τόσοι λουτήρες, τόσες πιατέλες, τόσα πράγματα τοῦ ναίκοκυριοῦ, ὅσα ἀρ- κοῦσαν γιὰ νὰ γεμίσουν, κατὰ τὴν γνώμη τῆς, ὅλα τὰ σπιτία τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἐπιτέλους ἀφοῦ ἔμειναν ἐπὶ μιά ὀλόκληρη ὥρα κάτω στὴν κουζίνα ὡς πού νὰ τελειώσουν τὰ φωνία τους, ἀνέβηκαν καὶ πάλι ἐπάνω γιὰ νὰ συ- ναντήσουν τὴν μὲς Μάργκαρετ ποὺ διάλεγε τὰ ἐπιπλα τῆς τραπεζαρίας.

— Σὰς παρακαλῶ, μὲς Μάργκα- ρετ, εἶπε ἡ Μπέττυ, νὰ βάλετε μαζί μὲ τὰλλα ἐπιπλα καὶ δύο πολυθρό- νες: Μιά γιὰ τὴν γιαιγιά μου καὶ μιά γιὰ τὴν ἀδελφοῦλα μου.

— Πολυθρόνες; Ἐκανε ἡ κυρία

ΠΕΣΕ, ΠΗΤΑ, ΝΑ ΣΕ ΦΑΩ...

Ὁ κ. Εὐθυμαδάκης ἀνάβει τὸ ποῦρο του καὶ κουνιέται στὴν πολυθρόνα του. Μπροστὰ του στέκεται ὁ σκύλος του. Πίσω του, στὸ τραπέζι, τὸν πε- ριμένει τὸ φαγητό του. Συγχρόνως λέει στὸ σκύλο φαιδρά: «— Ἐ, Ἄζο!.. Τί κάθεται κεῖ; Περιμένεις τὸ φαί, νὰ πῶσῃ σὸ στόμα σου νὰ τὸ φᾶς; Πέσε, πήτα, νὰ σὲ φάω;... Ἄμ' ἔδῃ; ἂν ἔχῃς τύχη... Κ' ἔφαγα; Ἄ Μπά! Μπά! τί βλέπω;... Πὼς ἔγινε αὐτό;... Πὼς ἔγινε πιά, τὸ βλέπετε...»

Βάν Κούρτ. Μά θά έχη, παιδί μου, σ'το σαλόνι.

— Όχι, θέλω μιά πολυθρόνα γιά τραπεζαρία. Μού φαίνεται πώς μιά καρέκλα δέν θά είναι πολλή βολική γιά τή γιαγιά μου. Κι' ακόμη θά ήθελα μιά πολυθρονίτσα γιά τή μικρή μου αδελφούλα. Ξέρετε, κυρία, μιά απ' αυτές τίς ψηλές πολυθρονίτσες όπου βάζουν τά μικρά παιδάκια.

— Δέν περιμένεις πρώτα νά αποκτήσης τή γιαγιά και τήν αδελφούλα πού θέλεις, και ύστερα νά τούς αγοράσης; Δι' τούς χρειάζεται; ούστησε ή κυρία Βάν-Κούρτ.

— Όχι, κυρία. Θέλω, όταν έρθουν σπιτί, νά τίς βρούν τίς πολυθρόνες τούς έτοιμες.

— Άς γίνη λοιπόν όπως θέλεις. Και ή κυρία Βάν-Κούρτ έδωσε έντολή νά προσθέσουν στά έπιπλα πού είχαν διαλέξει, και τίς δυό πολυθρόνες πού ήθελε ή Μπέττυ.

Τό βράδυ ή Μπέττυ γύρισε σ'το ξενοδοχείο ένθουσιασμένη. Σ'το τραπέζι τó στόμα της δέν έπαψε μιά στιγμή νά μιλή γιά τά όρατα πράγματα πού είχε ιδεί στά μαγαζιά.

(Ακολουθεί)

ΓΕΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΝ ΜΠΟΡΟΥΣΑΝ ΤΑ ΖΩΑ...

Αγαπητοί μου,

ΣΗΜΕΡΑ έλαβα και τó έβδομο φυλλάδιο τού «Φίλου τών Ζώων». Σάς μιλήσα κι' άλλη φορά γιά τó εϊδικό αυτό—μηνιαίο, νομίζω—περιοδικάκι, πού τό έκδίδει γιά τά παιδιά ή «Έταιρεία Προστασίας τών Ζώων», ίδρυμένη από τó 1916. Τραβή τήν προσοχή μου ένα σκίτσο πού, κάτω απ' τόν τίτλο, πιάνει δηλ τήν πρώτη σελίδα. Τί νόστιμο πού είναι! Καθώς διαβάξω σέ άλλη σελίδα, σ' ένα σημείωμα όπου ζητείται «ό καλύτερος τίτλος», τό σκίτσο αυτό, άμερικάνικο, παραχωρήθηκε από τήν «Έταιρεία Άνθρωπιστικής Έκπαιδεύσεως» τής Βοστώνης. Γιά, νά ιδούμε λοιπόν ποός τίτλος θά τού ταιριαζε καλύτερα. Θά σάς βοηθήσω λιγάκι νά τόν βρήτε και νά πάρете ίσως τό βραβείο.

Παριστάναί δικαστήρια, κακουργιοδικεία. Άλλά όχι απ' τά συνηθισμένα. Γιατί δικαστές είναι διάφορα ζώα και κατηγορούμενος ένας άνθρωπος. Νά ό πρόεδρος στήν έδρα του, σοβαρός κι' έμβριθής με τά ματογυάλια του: ένα γέρικο και σοφó βέβαια άλογο. Έχει άνοιχτό μπροστά του τό Νόμο Προστασίας τών

Ζώων και δείχνει με τó χέρι του— τήν όπλή του—τό άρθρο πού τιμωρεί τόν παραβάτη. Σύνεδροι δέν υπάρχουν, ούτε εισαγγελέας. Μόνο στή διπλανή εξέδρα, καθισμένοι σέ τρεις σειρές, οι δώδεκα ένορκοι:— σκύλοι, γάτοι κτλ—μερικοί γυαλοφόροι κι' όλοι σοβαροί, προσεκτικοί κι' αυστηροί σάν τόν κ. πρόεδρο. Φαίνεται ότι κληρώθηκαν κι' αυτοί γιά νά δικασουν, όπως γίνεται στανθρωπικά δικαστήρια, γιατί σ'το τραπέζι τού κ. προέδρου βλέπω και μιά πκνύψηλη κληρωτίδα, ένα δοχείο δηλαδή, όπου μπήκαν τά όνόματα καμμιά τριανταριά ζώων με προσόντα κι' όποχρέωση ένδρκου, κι' ό κ. πρόεδρος έχωνε τó χέρι του και τραβούσε ένα-ένα:

— Αζόρ.
— Παρών!
— Ό κ. Αζόρ νά καταλάβη τή θέση του. Ψιψίκος.
— Απών... Δέν ήθε σήμερα...
— Ό κ. Ψιψίκος τιμωρείται με πρόστιμο από δέκα... μαρίδες Σέρμπερ.

— Παρών. κ. πρόεδρε. Άλλά παρακαλώ νά έξαιρεθώ, γιατί τό σπιτί είναι σήμερα μονάχο και πρέπει νά τό φυλάξω.

— Ό κ. Σέρμπερ έξαιρείται, Μουστάκας.

— Παρών.
— Ό κ. Μουστάκας νά καταλάβη τή θέση του.

Και καθέτης. Έπειτα: — Συνεπληρώθη ό αριθμός τών δώδεκα ένδρκων. Έγερθήτε, όμώστε και όποσχεθήτε νά δικάσετε τόν παρόντα κατηγορούμενο κατά συνείδηση και νόμο, άνεπηρέαστο από φόβο κι' από πάθος.

Οί ένορκοι «όμνούν», εκλέγουν προϊστάμενό τους τόν κ. Αζόρ, πού κληρώθηκε πρώτος, κι' ή δική αρχίζει...

Άς ιδούμε τώρα τόν κατηγορούμενο ή τόν «παραβάτη», όπως τόν λέει μιά πινακίδα κολλημένη σ'το στήθος του. Είπαμε πώς είναι άνθρωπος, ιδιοκτήτης βέβαια κάρρου και άλόγου. Φαίνεται πως κακομεταχειριζόταν τό ζώο του, τό παραφρόνω, τό παρακούραζε και τό παραχτυπούσε. Κι' αυτό τό συμπερινούμε από τήν καταδικαστική απόφαση πού άπαγγέλλει ό κ. πρόεδρος, γραμμένη από πάνω του μέσα σ' έν' άκανόνιστο σχήμα: «Καταδικάζεσαι νά κουβαλάς τούδλα μέσ' σ'το λιπούρι γιά έξη μήνες», κι' άμα κουράζεσαι, ένα ματίγωμα!». Ό χωροφύλακας πού είναι κι' αυτός σκύλος, φωνάζει σ'τόν παραβάτη: «Τράβα τώρα!».

Δηλαδή τόν παίρνει μέσα γιά νάρχηση τή δικαιοσύνη τιμωρία του. Κι' ή δική τελειώνει. Θά φύγουν οι ένορκοι, θά φύγη ό πρόεδρος, θά φύγη και τό άκροατήριο—πού δέ φαίνεται—κι' ή αίθουσα τού δικαστηρίου θά μείνη άδεια με τήν έπιγραφή εκείνη πού έχει σέ μιά πινακίδα σ'τόν τοίχο: «Νά είσθε καλοί στά βουδά ζώα».

Δέν τό βρίσκετε και σεις νόστιμο αυτό τό σκίτσο; Έ, θά τό βρίσκετε άκόμα περισσότερο άν τήν είχατε μπροστά σας και βλέπατε τήν έκφραση πού έδωσε στά διάφορα... πρόσωπα ό άμερικάνος σκίτσογράφος. Τό άλογο προπάντων με τά ματογυάλια—τό κέντρο τής εικόνας—είναι άριστούργημα. Μά κι' ή ιδέα πούδ καλή. Έτσι αυστηρά και δικαία θά τιμωρούσαν, χωρίς άλλο, τά ζώα, άν μπορούσαν νά δικάζουν τούς ανθρώπους πού, παραβαίνοντας τό γραπτό και τόν άγραφο νόμο, τά κακομεταχειρίζονται και τά βασανίζουν. Φυσικά, τά κακόμοιρα τά ζώα δέ μπορούν νά κάνουν δικαστήριο παρά μόνο σέ σκίτσα, ή τό ποδόπολο σέ θέατρα όπου παίζουν θιασά από γυμνασμένα ζώα. Εκεί μόνο θάδλεπε κανείς άληθινούς σκύλους, ντυμένους σά χωροφύλακες, πού πιάνουν κλέφτες και λωποδύτες... επίσης σκύλους ντυμένους με κουράλια. Άλλ' άν δέν μπορούν νά δικάζουν τά ζώα, μπορούν όμως οι άνθρωποι. Κι' ή δική τού σκίτσου είναι πολύ καλό μάθημα γι' αυτούς.

Τούς θυμίζει τό «δ σ' μισετε έτέρω μη ποιήσης». Και τούς όποβάλλει, με τή νόστιμη αυτή άνθρωποποίησή τους, πώς και τά ζώα είναι «έτερος», πώς κι' αυτά έχουν ψυχή και θέλουν δικαιοσύνη. Γιά, κόπιασε έδώ έσύ, κύριε καρραγωγέα, πού αναγκάζεις τό άλογό σου νά κουβαλά σ'το λιπούρι δσα τούδλα σου βαστά ή ψυχή σου, κι' άμα κουράζεται και θέλει νά σταθ, τό αναγκάζεις με τό καμτσίκι νά προχωρήση. Θάσουν εύχαριστημένος άν σ' έθαζαν και σένα νά κάνεις τό ίδιο: Τί θά πη πώς έσύ είσαι άνθρωπος και τό άλογό σου είναι ζώο; Κι' ό άνθρωπος είναι ζώο... λογικό, και τό άλογο είναι ζώο... καμμιά φορά λογικότερο. Και τό ζώο έχει νεύρα, και τό ζώο αισθάνεται, και τό ζώο πονεί. Άν τό βασανίζης, θά πη πώς είσαι σκληρός. Και σκληρός άνθρωπος είναι χειρότερος από ζώο. «Τράβα τώρα» λοιπόν γιά νά μάθης. Οί καλοί, οι δίκαιοι άνθρωποι σέ καταδικάζουν, όπως θά σέ καταδικάζαν και τά ίδια τά ζώα, άν μπορούσαν νά κάνουν δικαστήριο... Σάς άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΓΑΛΑΝΗ ΧΑΡΑ

Κι' έφυγες ως κι' ήρθες κόκκοι μέρα Κι' έχάθηες σ'το άπέραντο τά πλάγια, Κρημόντανε τά σύννεφα φοβέρα, Τίς μπόρες των κρατούσανε τά μάτια.

Μαίνανε τών όνειρων τά καλάτια Παντέρημα σ'το φύσημα τού άγέρα, Κι' ήθε ή Λύπη, και σπάσαν σέ κοιλιά, Και κόνου οι θύμησες σ'τά χέρια της φλογέρα.

Όρα καλή, γαλάζια έσύ Χαρά μου. Έλιόχαρο κι' άν φευγής τραχαντήρι Θά μένη σου ή άνάμνηση κοντά μου,

Όλάνοιχτο σ'τόν ήλιο καθαύρι. Όρα καλή, κνοή τό γέλιο σου νά Τό καρτερούν τόσα και τόσα, ώ, μέρη. Τριανταφυλλένιο Λάγερν

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

— Τίς κήρες όλες τίς λαμπάδες, Νίκο μου;

— Ναι μαμά και τίς τέσσερις. Κάθε χρόνο τέτοια μέρα, ό μπαμπάς ή μαμά, ή γιαγιά κι' ό Νίκος τους, πηγαίνουν τό Μεγάλο Σάββατο στή δεύτερη Άνάσταση. Μά φέτος ή γιαγιά προτίμησε νά μείνη σ'το σπιτί—είναι τόσο αδύνατη ή καμένη ύστερα απ' τήν άρρώστεια—κι' όταν οι άλλοι ξεκίνησαν, μέ τό χαμόγελο πάντα σ'τά χείλη, τούς έβγαλε ως τήν πόρτα με τίς συξές της.

Και κάποια άλλη άλλαγή όμας έγινε. Φέτος έχουν και τήν Άμαλίτσα, τήν αδελφούλα τού Νίκου, πού πρώτη φορά πηγαίνει νά δη τήν Άνάσταση, και άν και είναι περασμένη ή ώρα γιά τή μικρούλα πού άλλοτε τέτοια ώρα κοιμότανε, σήμερα από τή χορά της ούτε και χασμουριέται. Από πόσον καιρό μερούσε τίς μέρες πού τή χωρίζαν από τό χαριστό αυτό Σαββατόβραδο.

Μά και δυό τρέχει κοντά σ'το Νίκο και τού τραβεί τόν άγκώνα τού πανωφοριού του. Τί νά γυρεύει άραγε; Τί άλλο από τή λαμπάδα της πού της έφερε τό πρωί ό νονός της.

Τί ώραί λαμπάδα! Δέν είναι σάν τίς άλλες. Ίσα έλλά έχει όλο σκαλίματα, άφησε πιά τό φρόγγο από τή ροξ μεταξωτή κορδελίτσα και τά χρυσά τέλια. Πά, πού χρυσά! Η Άμαλίτσα λυπάτανε νά τά πιάνη.

— Μου δίνεις τή λαμπάδα μου, Νίκο; τόν ρωτάει παρακαλώντας τον. — Ά! όχι από τώρα, Άμαλία! στήν εκκλησιά—δέν σοσ είπαμε;—θά σοσ τή δώσουμε, τήν παρατηρεί ό αδελφούλης της, θά τή σπάσης.

Άλήθεια δέν τό σκέφθηκε αυτό ή Άμαλίτσα. Άλλά, όχι πώς θά τή σπάση. Θά προσέχη τόσο πολύ! Πιό πολύ κι' από τό Νίκο! Μά άφού έμεινε έτσι σκεπτική συμφώνησε σ'το τέλος κι' αυτή με τόν αδελφό της.

Σέ λίγο νά, στρίβουν τή γωνιά και μπροστά τους φαίνεται ή καινούργια εκκλησιά πού σήμερα θά πρωτολειτου-

ργήσει δλοφώτιστη με πολύχρωμα λαμπάκια. Η Άμαλίτσα έχασε και τή λαμπάδα και όλα μπροστά σ'το έξαίσιο αυτό θέαμα. Είναι δηλ μάτια κι' άφηρημένη, με τό στόμα άνοιχτό χάσει, ένα ή μαμά με τό μπαμπά από τίς δυό μεριές τήν κρατούν και τήν τραβούν από τά δυό τρυφερά της χεράκια, γιά νά μήν τή χάσουν μέσα σ'το πλήθος πού έχει γεμίσει τόν περιβόλο τής εκκλησίας.

Έτσι σιγά-σιγά προχωρούν άνάμεσα από τόν κόσμο πού στέκονται σέ μιά γωνιά, απ' όπου φαίνεται καλύτερα ή εξέδρα πού έχουν στήσει. Η Άμαλίτσα όλο και άπορίες είναι, όλο και ερωτήσεις κάνει τόν αδελφό της, πού δίνοντάς της κάθε άπάντηση της δίνει κι' απ' ένα φιλάκι ή τή χαίδεύει στοργικά.

Όλα τό κλήθος έχει σ'τά χέρια του κι' από μιά σβυστή λαμπάδα κερμένοντάς τό «Δεύτε λάβετε φως!...» Μά νά, ξάφνου ένα φωτεινό σιγανό ποτάμι ξερχεται από μέσα απ' τήν εκκλησιά κι' απλώνεται σ' όλη τήν έκταση. Είναι οι λαμπάδες πού άνάψανε όλες σιγά-σιγά.

Τώρα πιά ή Άμαλία είναι σ'τις δόξες της. Όλο καινούρι βλάτει από τήν άγκαλιά τού πατέρα της πού τήν πήρε επάνω του γιά νά δη κι' αυτή, βαστώντας με θερησκευτική ελόβεια τήν περιβόητη λαμπάδα της «μη στάξει και μη βρέξει».

Η εξέδρα είναι γεμάτη απ' τούς ψάλτες, τούς παπάδες, και μεταξύ τους ξεχωρίζεις σεβάσιμος, άσπρομάλλης ό Δεσπότης με τήν κολύμπη πού μίτρα.

Η Άμαλίτσα δέν τόν άφήνει με τό βλέμμα της: μόνο σ'το βιβλίο με τίς χρωματιστές ζωγραφίες, πού λέει όλο διορφα παραμύθια, έχει κάτι βασιλιάδες πού φορούσαν έτσι πλούσιες κορώνες!

Και νά, τελειώνει ό Άπόστολος κι' ό Δεσπότης με τή βαρειά φωνή άρχίζει: «Χριστός Άνέστη...» Ό κόσμος βροντοκοπά από τό περίστροφο. Μέσα σ'το μαύρο φόντο τ' ουρανού άνεβαίνουν κόκκινες, γαλάζιες, πράσινες, οι ρουκέτες και σπάζοντας επάνω σκορπίζονται σέ ψηλές στήλες π' ένα κρότο πού χάνεται μέσα σ'τις ποτολιές.

Άπ' όλα τά μπαλόνια και τά παρόθια, διάφορα πυροτεχνήματα, χύνουν μιά γλυκεία άνκαύγια πού βάφει όλα τά γύρω. Η μικρούλα νομίζει ότι όνειρεύεται. Τί θαυμάσια τής φαίνοντά.

Η Φιλαρμονική ακολουθεί τούς ψάλτες πού όλο μαζί τώρα ψάλλουν.

Μά ξάφνου τό θαυμάσιο αυτό πανόγραμμα χάνεται κι' ή Άμαλίτσα βρίσκεται σ'τη γή. Σ' αυτό φαίει ό μπαμπάς της πού τήν κατέβασε γιά νά φύγουν κι' όλοι τους διασθώνονται γιά τό σπιτί με τίς λαμπάδες άναμμένες γιά ν' άνάψουν με τό φως τής Άνάστασης τό καντήλι. Και νά, γόγγυρα φθάνουν σ'το σπιτί. Ό μπαμπάς—πού είναι κι' ό πιό ψηλός—σκίναει ψηλά τή λαμπάδα του σ'την πόρτα και κάνει ένα μαύρο σταυρό με τήν καινιά τού κεριού.

Η πόρτα άνοίγει κι' ή γιαγιά όπως πάντα πρόσχαρη τούς όποδέχεται. Ύστερα παίρνει τήν Άμαλίτσα από τό

χεράκι της. τήν πηγαίνει σ'την τραπεζαρία, παίρνει ένα αυγό κόκκινο από τή φρουτιέρα, τήν άνεβάσει σ'τά γόνατά της και κολλώντας τ' αυγό σ'το μέτωπό της άρχίζει.

— Κόκκινο και ρόδινο σάν τής Παχαλιάς τ' αυγό!..

— Από μέσα άκούγονται τά τσουγκρίσματα τών αυγών.

— Χριστός Άνέστη.

— Άλήθως Άνέστη.

Ταξιδιώτης

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΕΝΤΗΜΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΟΥΛΑΣ

Ήταν άνοιξη, ήμερα χαρά Θεο! ό ήλιος σκορπούσε τίς άκτίνες του παντού κι' ό κόσμος βγήκε όλος έξω γιά νά χαρή.

Έτσι κι' έγώ πήγαίνα σ'το Ζάππειο γιά νά περπατήσω λίγο και γιά νά διασκεδάσω με τά μικρά παιδιά, πού πηγαίναν κι' αυτά με τίς νταντάδες τους γιά νά παίξουν και νά λιαστούνε.

Όταν έφθασα σ'τη γέφυρα τού Ίλισσο, είδα δυό μικρά με τή νταντά τους νά είναι σκυμένα πάνω απ' τό ποτάμι.

Πλησίασα με περιέργεια και βλέπω δυό χαριτωμένα παιδάκια ντυμένα σ'τά γιορτινά τους: τό ένα ήταν αγοράκι και τ' άλλο κοριτσάκι. Τό κοριτσάκι ήταν μιά μικρούλα ντυμένη σ'τά μισόνα κι' άφινε μόνο νά φαίνεται ένα προσωπάκι με δυό γαλανά μάτια.

Σ'το προσωπάκι της ήταν ζωγραφισμένη ή χαρά και σ'τά χεράκια της κρατούσε ένα πανάκι κεντημένο.

Έξαφνα τή βλέπω νά πετά τό πανάκι σ'το νερό, άφίνοντας από τό στομάκι της νά φύγη ή ευχή: «Όπως τρέχει τό νεράκι, Παναΐτσα μου, έτσι νά τρέχη και τό χεράκι μου σ'το κέντημα».

Η περιέργειά μου μεγάλωσε: ρώτησα τή μικρούλα νά μου πη γιατί έρξε τό κέντημα σ'το νερό. Έκείνη έπειτα από πολλά παρακάλια μού είπε:

— Αυτό τό πανάκι είναι τό πρώτο μου κέντημα και τό είχω σ'το νερό όπως μού είπες ή γιαγιάκα μου, γιά νά μάθω νά κεντώ γρήγορα.

— Μπαβό, μικρούλα, τής είπα. Είσαι προκομμένο κοριτσάκι.

Κι' άφού τής χαίδεψα τό μαγουλάκι, έφυγα.

Κέρνης Λέιας

Η ΝΕΚΡΗ ΠΑΡΘΕΝΑ

Πολλές φορές έβλεπα από τή γειτονιά μου νά περνά ένας γέρος γυρμένος από τό χρόνιο. Κοντά του πηγαίνα μιά πανέμορφη λυγρή κοπέλλα: ήταν ό καππούς με τήν άγαπημένη του εγγονή.

Πόσο υπερόφανος ήταν πού τήν αισθανόταν κοντά του νά θερμαίνη με τήν δλόδροση νιάτη της τó παγωμένο γχεράτι του! Πόσα όνειρα άραγε θά έπλαθε γιά τό μέλλον αυτού τού πλαστού του;

Τους είχα τόσο συνηθίσει πού έννοιαθα ένα ιδιαίτερο ένδιαφέρον και μιά άγάπη, π' αυτό προσπάθησα νά μάθω τήν ιστορία τους.

Ό δυστυχισμένος γέρος είχε έργασθεί πολύ σ'τη ζωή του, και με τήν έργασία του μεγάλωσε παιδά κι' εγγονία. Ήταν εύτυχισμένος όταν γύρι-

ζε απ' την εργασία του το βράδυ κι έβρισκα το σπίτι του γεμάτο από κόπο δικό του, και καθισμένος κοντά στη φωτιά, τις μεγάλες χειμωνιάτικες νύχτες διηγόταν στα εγγόνια του διάφορα παραμύθια για νεράιδες και για δράκοντες.

Αλλά μέσα στα χρόνια τα κακά που πέρασαν είδε να φεύγουν ένα-ένα όλα του τα αγαπημένα πρόσωπα: άλλα σκοτώθηκαν στον πόλεμο, κι άλλα πέθαναν από στεφίλους κι αρρώστιες. Δεν του είχε μείνει ως τελευταία παρηγοριά, παρά μόνο η δλόδοξη παρθένα που έβλεπε να τον συνοδεύει.

Κάποτε, έτυχε να περάσουν πολλές μέρες χωρίς να τους δει να περνούν όπως πάντοτε μπρός από το σπίτι μου. Νόμιζα ότι κάτι μου λείπει κι ανήσυχια πολύ.

Όταν ξαφνα μιιά μέρα, βλέπω το γέροντα πιο γυρτό ακόμη να συνοδεύει στην τελευταία κατοικία της την πανέμορφη εγγονή του.

Δεν έκλαψα τη λυγρή κορη που άφησε από τον κόσμο για να πάει κι εγώ να κλάψω, όπου ίσως ανήσυχια με νέα κάλλη. Αλλά έκλαψα το δυστυχισμένο αυτό γέρο, που θα γυρίσει έρημος σαν νεκρός, χωρίς υγνο και χωρίς τάφο.

(Μίμνη) **Ανθισμένη Πλαγιά**
25η ΜΑΡΤΙΟΥ
(Εμπνευσμένο από μιιά εικόνα)

Σάν τήνε βλέπω την εικόνα,
Έκει, στον τοίχο κοραμαμένη,
Τά ματια της ψυχής ανοίγω
Και τή θωρά ζωντανεμένη.

Μιά έκκλησιά κι' ένα πλατάνι,
Και γύρω-γύρω παληκάρια,
Από τον ήλιο μαυρισμένα,
Όλα της γής μας τά βλαστάρια.

Νά κι' ο καπός ο άσπρομάλλης,
Τό Τετραβέγγελο κρατάει,
Σκυβει τό κάθε παληκάρι,
Σμνιά τό χέρι του φίλαει.

Έμπρός, παιδιά! Όλοι στά όπλα,
Και μιιά μονάχη μας έλπιδα,
Μές στης ψυχής τά φυλλοκάρδια,
Γιά μιάν έλευθερη πατρίδα.

Μ' αυτά τά τελευταία λόγια,
Ο ήλιος την κορφή ροδίζει,
Και τής σκλαβιάς τή μαύρο σκότος
Τό άστρο της λευτεριάς φωτίζει.

Φωτεινό Σκοτάδι

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΞΟΚΚΛΗΣΙΟΥ

Σ' ένα χωριό που πήγαμε για λίγες μέρες, στον Άη-Λαυρέντιο, κάναμε μιιά πρωινή εκδρομή σ' ένα ξοκκλήσι. Τό ξοκκλήσι, πολύ παλιό, είχε απ' τις τρεις μεριές κυκαρία πανήφια, ενώ απ' την άλλη πλευρά ήταν ένα μισογκρεμισμένο χαμηλό κεσόβλι που δεν ταμπούσε να πάει κοντά, γιατί κάτω έχασκε ένας γκρεμνός απότομος, που ήμερως μόνο πολύ χαμηλά και που ή πλαγιά του ύστερα ήταν γιονάτη έλιές. Είμαστε όλοι γύρω στη βούση πίσω απ' τό ξοκκλήσι, όταν είδαμε έναν άνθρωπο να μας πλησιάζει, ρωτώντας αν θέλαμε να μπουμε μέσα.

Ανοίξε μ' ένα μεγάλο κλειδί τή χαμηλή πόρτα, και καθώς μπήκαμε μέσα,

μιιά μυρωδιά μούχλας μας πήρε απ' τή μύτη. Ο άνθρωπος που ήταν φάλακας εκεί, μας διηγόταν με τή χωριάτικη έκεινη αφέλεια κάθε τι που σχετίζονταν με τό ξοκκλήσι. Θάματα τ' Άη-Λαυρέντιου, και θρούλους απ' τον καιρό των Τούρκων. Ύστερα μας έδειξε κάτι πλατείες ραγιότες στους τοίχους, και μας είπε πως έγιναν πέσου με τό μεγάλο σεισμό.

Σ' εκείνο τό σεισμό σκοτώθηκε τό μεγαλύτερο παιδί μου απ' τό ντουβύρι του σπιτιού μας, που τό πλάκωσε, και τό μικρότερο απ' τό φρότο του βουβάθης. Είδη τις πέτσες, τους βεβέστες που έπεσαν πάνω απ' τό κεφάλι του, άκουσε τον τρομερό κρότο, κι' από τότε είναι βουβά.

Και έλεγε με μιιά τέτοια άπάθεια, όπως όταν διηγόνταν τις ίσορίες του ξοκκλήσιου, χωρίς ν' αφήσει ένεινο τό ανοιχτόκαρδο ύφος. Ανατρέχισα. Τόσο άναίσθητος ήταν λοιπόν, να λέει με τέτοιο τόνο, έτσι άδιόφορα, πως τό ενα παιδί του σκοτώθηκε και τ' άλλο βουβάθηκε απ' τό σεισμό;

Σά να μην ήταν τίποτα, ό γέρος εξακολούθησε να μας μιλάει.

Θά μείνετε καιρό στο χωριό μας; Σας άρασε; Είδατε, εδώ έχουμε και κοφύ νερό.

Κάποιος τον ρώτησε, που μας είδε όταν ήρθαμε, κι' ειπε πως δούλευε εκεί παραπάνω. Έσκαβε μέσα στον ήλιο κογγά σέ μιιά θέση που τή λένε Άλώνια.

Τώρα, μπόρμα, έχεις άλλα παιδιά; Ναι, τό βουβό κι' άλλα τρία. Βλέπετε είμαστε οικογένεια κι' εσο κι' αν δουλεύουμε κι' έγώ κι' η γυναίκα μου δεν τά βγάζουμε πέρα. Φτωχό τό μέρος.

Τά τελευταία του λόγια μ' έκαναν να σκεφτώ τήν κατηγορία που τοδύσσα με τό νου μου. Κοίταξα τά τραχεία του χέρια, και τό πρόσωπό του ήλιοκαμένο, αϊλακαμένο από ζάρες. Δούλευε. Και για ποιόν δούλευε και βασανιζόταν αν δεν είχε τά παιδιά του; Αν ήταν αυτός κι' η γυναίκα του μοναχά, θάταν εύκολη η ζωή. Δεν αγαπούσε τά παιδιά του άσως λιγώτερο απ' τον καλοντυμένο κύριο, ούτε η γυναίκα του λιγώτερο απ' την πλούσια κυρία, που αν πεθάνει κανένα της παιδί, νύνεται ολόμυρα, βουτιέται στο πένθος και κλαίει διαρκώς. Έκείνοι έχουν να σκεφθούν μόνο τή βλίψη τους. Αυτός σκέπτεται να τήν ξεχάσει. Δεν έχει τό δικαίωμα να άδρανήσει απ' τή λύπη, γιατί άλίμονο στά ζωντανά του παιδιά.

Ο άγώνας του με τή φτώχεια τον είχε κάνει ίσως σκληρό, συλλογίστηκα στο όρμιο καθώς γυρίζαμε στο χωριό κάτω απ' τά θεόρατα πλατάνια. Και λεπθήκα κατάκαρδα τόν άνθρωπο αυτόν, που ή ανάγκη της ζωής τον έκανε να διηγείται με τόση άπάθεια τό βάσανά του.

Ανθισμένη Δεμονιά

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η δασκάλισσα ρωτάει τή Φούλα που πληγαίνει στην πρώτη Δημοτικού:
— Πόσες φορές χωρεί τό 5 στο 4; Και μιιά άπάντηση.
Στό τέλος άκούγεται μιιά φωνή.
— Έγώ να σάς τό πω, κυρία. Τό 5 χωράει στο 4 μιιά φορά μόνο, αλλά κάπως στενάχωρα.

ΗΛΛΗΜΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 42 δδδς Έδριπίδου, τήν 25 'Απριλίου 1933

ΔΗΛΩΣΗ

Δεν παραλαμβάνω γράμματα με άνεπαρκές γραμματόσημο, για τό όποια πρέπει να πληρώσω πρόσοτιμο. Ζυγίζετε τα και βάψετε τό γραμματόσημο σωστό.
— Δεν άπαντώ σε κανένα, όταν με ρωτά για πράγματα που τά έχει ο Όδηγός του Συνδρομητού. Τιμάται δρ. 5, ταχυδρομικός δρ. 6 για τό Ξωτερινού και 7 για τό Έξωτερικό, και πρέπει να τόν προμηθευθή όποιος θέλει να λαβαίγη μέρος στην κίνηση.

Και πάλι σας παρακαλώ, έμα λίγη ή συνδρομή σας, να τήν άνανεώσετε. Η καθυστέρηση με δυσκολεύει πολύ, γιατί απ' αυτά τά μικρά ποσά, που μου καθυστερούν δ ένας κι' ο άλλος, θά σχηματίζονται ένα μεγάλο ποσό που χρειαζεται άπολύτως για τά μεγάλα μου έξοδα.

Έχω σήμερα μπροστά μου γράμματα για τρεις έδδομάδες. Οι διακοπές, βλέπετε, τόβ Πάσχα έδωσαν ο' όλους καιρό να μου γράψουν. Θάπρεπε ναπαντήσω με δύο λόγια στέν καθένα, για να μείνουν όλοι ευχαριστημένοι. Μά θάξε έτσι ενδιαφέρον ή Άλληλογραφία μου, θάμηναν ευχαριστημένοι κι' οι άναγνώστες της, που θέλουν πάντα να βρίσκουν ο' αυτή κάτι που γενικό και πιο χρήσιμα ο' όλους από τά προσωπικά «διάβασα τ' όρατό σου γράμμα... ο' ευχαριστώ για τά καλά λόγια... σοά έστειλα 15 τετραδία» και τά λοιπά. Γ' αυτό, στα ενδιαφέροντα γράμματα θ' άπαντήσω όπως άπαντώ πάντα, με τή σειρά τους, κι' εσο μείνουν, έμα ταλεισθή ο' χάρης, θά τ' αναφέρω άπλάως. Όσο για τά σύντομα, που δεν θέλουν παρά ένα «έλαβα... ευχαριστώ... έστειλα... ένεύρινα τό ψευδώνυμο... περιμένω» κτλ. ο' αυτά άπαντώ στο «Η Διάπλασις άπατάζεται».

Πολύ ανθρώπινο κι' εγγενικό αυτό, Μπελλά Κούκλα, όταν δηλαδή έχεις μιιά χαρά, να θέλεις να τήν αισθανθούν και άλλοι, όταν διαβάζεις κάτι ήρωικό, να θέλεις να τοξ τό διχίγεις, να τοξ τό γνωρίζεις, για να τό άπολαμβάνουν κι' αυτοί. Αν τώρα, ή «διασκυή» σου δίνω κά στοιχεία άλλους τήν ευχαρίστηση που έδωσα σε σενα τό πρωτότυπο, θά τό έξρω έμα τή διάβασα με τή σειρά της.

Δέλια, έδωσα τ' όρατο σου γράμμα στον κ. Φαίδωνα, που κάποτε θά γράψω γι' αυτό τό ζήτημα που σε άπασχολεί. Όσο για τό άλλο, καλή βέβαια και συζήτησιμη ή ιδέα να μη δίνω τά παλιά, τά γνωστά, τά «ένδοξα» πιά ψευδώνυμα του κήλου μας σε άλλους, όταν οι πρώτοι κήχοι τους τ' άφίνουν, όπως έδωσα τώρα ή θά έδωνα τά Μεγάλη Έλλάς, Τριανταφυλλένια, Διόλντα κτλ. Νά γίνω, λές, ένας κατάλογος «ιστορικών ψευδωνύμων», που έδρασαν 8 τουλάχιστο χρόνια, κι' αυτά να μόνουν... έθιχτα. Αλλά ως πότε; Και γιατί μετά 8 χρόνια άρρώσε, κι' όχι μετά 6 ή μετά 10; Κι' ός πόσα χρόνια κατόπι, δέκα, είκοσι τριάντα ή κίοντις; Σήμερα π. χ. θά σοά κακοφανιόνταν αν έβλεπες να δίνω τά ψευδώνυμα Χαλασμός Κόσμου, Μαρίδα τού Φαλήρου, Ναυτοπούλα, Κρητικοπούλα, Μέλλουσα Καλιτέχνις; Όχι βέβαια. Κι' όμως εδών κά τριάντα χρόνια, τά ψευδώνυμα αυτά ήταν τόσο γνωστά κι' ένδοξα, εσο και τό

γνωστότερα, τά ένδοξότερα απ' τά σημερινά. Από ποθ θ' αρχίσουμε λοιπόν και πού θά σταματούμε; Θέλω να πω, ότι είναι πολύ δύσκολο, αν όχι κι' άδύνατο, να έπαρροθή κάτι τέτοιο.

Χάρη, Δευτή Καρέλια, που κηγαίνεις τώρα σε τόσο ήρωικό, εύρύχωρο και καλοκτισμένο σχολείο. Δυστυχώς δεν έχουν τήν ίδια χάρη όλα τά Έλληνόπουλα. Τά περισσότερα ταλαιπωρούνται άκόμα σε μικρά και καλιά κτήρια, άνεπαρκή και άνευαίσιμα. Αλλά τί να γίνω! Τό Κράτος μας δεν είναι πλούσιο για να τό κάνει όλα όπως πρέπει. Κι' εσο παιδιά δεν έχουν άρκετή άνοση στο σχολείο τους, πρέπει να κάνουν άπομονή, ν' άποσβέσουν στους «γλυκείς καρπούς» τής παιδείας, και να μην τά νοιάζει πού αν «αί ρίζαι είναι πικραί».

Με χαρά άκούω, Ρεβή, ότι ή Σουτρομά σας μεγαλώνει. Ένα μόνο μου κακοφανιόνα, ότι δεν είναι πιά «διαπλασιασικός» σύλλογος. Θέλω να πω ότι δεν φροντίζει καθόλου για τή διάβασή μου, και πούν καιρό έχει να μου κίνη και τό ελάχιστο ενδιαφέρον. Γιατί αυτό; Από τά μέλη της, εσο μ' αγαπάτε, πρέπει να υποβείζετε στο κροσθετό, ότι, μιιά που λέγεται διαπλασιασικός σύλλογος, πρέπει και να είναι.

Είναι άδύνατο, Τρελλή Τριαντασύση, να σοδ γράψω εδών όλα τά μυστοσηματα που περιέχουν οι τόμοι μου. Σοδ λέγω μόνον ότι οι «Μικροί Ροδινίνας» και «Ο θαυμασός Όρενόκος» βροσκονται σε τόμους που της Β' Περιόδου. Αλλά όποιον άγορούσε, είτε αυτό τά μυστοσηματα θά έβλεπε, είτε άλλα, θά ο' ευχαριστήση πολύ. Τό αντίτιμο θά στείλεις με ταχυδρομική έπιταγή.

Αυτό που λές, Έβη, άληθεύει εν μέρει. Υπάρχουν άνθρωποι που μαθαίνουν ήρωγραφία εύκόλντατα, γιατί, διαβάζοντας, συγκρατούν στη μνήμη τους τή μορφή, τή φωνογνωμία κάθε λέξης. Άλλοι πάλι μαθαίνουν δυσκολώτερα, γιατί δεν έχουν αυτή τήν όπτική μνήμη και, για να γράψουν μιιά λέξη, πρέπει να τήν αναλύσουν στα συνθετικά της, να θυμηθούν ρίζα, κατάληξη και γραμματικούς κανόνες. Δεν υπάρχει όμως άνθρωπος που γά μη μπορεί, με μεγάλη έστω κόπο, να μάθει ήρωγραφία. Βρισκεις άπό τόν κόσμο περιττό; Α, δεν είναι καθόλου!—Για τό άλλο, δεν έχεις άζικο. Πολλοί, όταν θά γράψουν μιιά έκθεση, ή κι' διπλή ή τριπλή, συλλογίζονται πρώτα λίγο τό θέμα τους, αρχίζουν και τάλλα ύστερα έρχονται μόνο τους. Αν τούς βάλεις να γράψουν στην αρχή ένα πρόχειρο σχέδιο κι' ύστερα να τό άναπτύξουν, δεν θά μπορούσαν. Γράφει λοιπόν όπως έβρεις. Μόνο να ένακοιτάζης ύστερα και να διορθώνεις, οδύνοντας ή προοθετώντας, έκείνο που έγραψες.

Σ' ευχαριστώ, Ολιβιέτε Κράμβελ, και για τά δύο νέα έξοπαθώματα. Τώρα έχεις έξι, που δεν είναι βέβαια λίγα. Μά τι, ένδοξες πύξ κι' ένας μεγάλος, όταν τόν έπιπλοώλη που μου ένέγραψες, δεν μπορεί να βροσκη ευχαρίστηση διαβάζοντας τούς τόμους μου, τά φυλλάδιά μου; Τά παραδείγματα είναι άπειρα. Όρατα κι' αυτή ή γελοιογραφική σειρά που μου έστειλες, Γρηγόρα θά τή δημοσιεύσω.

Η Νεγκρίτα που γράφει ότι οι φίλες της, για να τή γελάσουν τήν Πρωταπριλιά, της είπαν ότι ιδρύθηκε και στην πόλη τους σύλλογος από διαπλασιαστές. Η Νεγκρίτα τό πιστεύει κι' έκείνες έβελαν τά γέλια. Αλλά γιατί να μην τό πιστέψη; Τόσο δύσκολο θάταν; Έγώ λέω μάλιστα ότι ή πρωταπριλιά αυτή μπορούσε να τις κάνει να ιδρουν ένα Σύλλογο

— και τρεις στην αρχή άρχοδν — κι' έτσι τό ψέμμα να γίνω άληθεύει.

Τά έλαβα όλα, Σαυρομένη Δόδε. Για να ιδούμε τώρα τό ζήτημά σου. Ο Α. στον προηγούμενο άγωνισμό Άσκήσαν πήρε Γ' Βραβείο. Σε τούτον δ' βαθμός του το δίνει πάλι δικαίωμα να πάρη τό ίδιο, 5-χι άνωτερο. Τόν βάλω λοιπόν «έντός διαγωνισμού»—γιατί πήρε μιιά φορά αυτό τό Βραβείο κι' άδικούνται οι άλλοι όταν παίρνει κανείς πολλές φορές τό ίδιο, είτε Γρίτο, είτε Δούτερο, είτε Πρώτο—και τοξ δίνω μόνο τό Έβσημα που αξίζει ή Σύλλογί του, για να μην άδικηθή κι' αυτός. Πού τώρα τί ήθελες να τόν κάνω; Νά του δώσω Β' Βραβείο ενώ δεν είναι παρά τά Ρ'; Νά τον βάλω στον Έπαινο, ενώ είναι για Βραβείο; Η να μη τόν αναφέρω καθόλου για να τήν πάρη ούτε Έδσημα; Άδικα και τά τρία. Τό μόνο δικίο είναι αυτό που κάνω. Και έβρεις τί θά γινόταν αν δεν έκανα έτσι; Οι ίδιοι, επι χρέος, θάπαρην όλα τά Βραβεία. Τούς βάλω λοιπόν «έντός Διαγωνισμού» για να κάνουν τόπο και στους άλλους.

Ευχαριστώ πολύ, Μίση Μάους. Πέρασα τό έξοπαθώμα από Σύλλογο σας. Για τό άλλο, τί να σοδ πώ! Ό, τι κι' αν σοδ συμβαίνει, πρέπει να μου τό πής; Κι' δε με λυπήθηκε. Άλλήμονο αν κρόδαμε ένα δυσάρεστο από τή μητέρα μας, για να μη τή λυπήσομε! Η μητέρα είναι για να μάθειν όλα, και τά ευχαρίστα και τά δυσάρεστα. Νά μου τό πής λοιπόν άδύτακτα.

Χαίρω, Έλπίς, που ο' έχω τώρα κοντά μου κι' έλπίζω να σε ιδω και στο γράφιο μου. Μου κακοφανιόνα μόνο που δεν άποραούσεις να μου στείλεις κανέν' από τά κομμάτια που έχεις γράψει. Τόσο πιά φοβόσαι τήν άπόρρητη; Δεν είναι λογικό... Καλά είπες στον έξάδεσφό σου: να παραπονέθη στο ταχυδρομείο, γιατί τά φυλλάδια του στέλλονται τακτικώτατα.

Ψυραμένη Έλπίς, έμα διάβασα στην αρχή του γράμματός σου ότι θά μου έδινες ένα δείγμα της άγάπης σου, τό κατάλαβα ότι έπρόκειτο για κανένα έξοπαθώμα και δεν έπαυόσθηκα ότι «έπασε στην πόλη σας ο' ήλιος κι' έστραμάξοσαν με μου τό ταχυδρομείο». Τί νόστιμα που τά λές! Σ' ευχαριστώ πάρα πολύ. Αλλά γιατί δεν μου έγραψες και τό μικρό δυομα της νέας μου φίλης; Ας είναι, θά μου τό γράψη ή ίδια όταν θά μη και στην κίνηση.

Έξυνοπούλα, άρχίζω απ' τό τέλος: Δεν έχει να κίνη αν τά δύο γράμματα ταχυδρομήθηκαν μαζί. Έγώ μπορεί να νοιώσει πρώτα τής φίλης σου, κι' ύστερα από δέκα, από είκοσι—λαβαίνω πολλά μαζί κι' από παντού—να νοιώσει τό δικό σου. Η να μούπεραν σήμερα τής φίλης σου κι' αβριο τό δικό σου, γιατί δεν ήταν βέβαια κολημένα. Είπα στον κ. Φαίδωνα πως από τις τελευταίες Έπιστολές του σοδ άρσες ιδιαίτερα τό «Ζυόκιν». Κι' έρχομαι στην αρχή. Μού γράφεις: «έλαβα τήν άπάντησή σου από τό δεύτερο γράμμα μου...». Μ' άρσες πολύ αυτή ή άπό μ' αϊτιατική που μεταχειρίζεσαι τόσο πολύ στην Κέρκυρα αντί γενικής: «φυλλάδια από τό περιοδικό» (άντι του περιοδικού), «φύλλα από τριαντάφυλλο» (άντι τριανταφύλλου), άκόμα και «σκιά από όνειρο» (άντι ονιά όνειρου). Στη φράση σου όμως δεν πείσι από. Έπρεπε να πής «τμή άπάντησή σου στο δεύτερο γράμμα μου». Γιατί εδών δεν είναι γενική (άπάντησή σου του γράμματός μου) αλλά δοτική, που τή λέμε με τήν ές κι' αϊτιατική. Επίσης δεν μπορούμε να ποβμε «τετραδίο από γράψιμο» (γραψιμάτος) αλλά «για γράψιμο». Πρόσοχέ τα λοιπόν αυτά.

Πολύ δυσάρεστο, Έξυνο του Πόνου, να κάνει Πάσχα στο κροσθετό, έλπίζω όμως ότι τώρα είναι ένταλώς καλά. Όραται κι' οι τρεις Άσκήσεις που μου έστειλες, αλλά δεν μπορεί να δημοσιευθούν, γιατί είναι παρά τούς όρους. Έπρεπε δηλαδή να στείλεις, ως τις 30 'Απριλίου που λήγει ή προθεσμία, μιιά συλλογή από 15 Άσκήσεις για τό Διαγωνισμό. Όλας αυτές οι Άσκήσεις που βέβαιες να δημοσιεύω, είναι παρμένες από τέτοιες συλλογές που διαγωνίζονται. Τό «έγγραν» είναι μιιά από τις τρεις «καταστάσεις» τών σωμάτων: στερσον, όγρον, άερον. Τά όγρον και τά άερον λέγονται και ρευστά.

Ναυτοπούλα, είσαι πολύ δικαιολογική, άφοι δέχθηκες και τό «άνεπιθύμητη έπίσκεψη» τής γρίπτης. Σοδ ένέκρινα τό ψευδώνυμο, ευχαριστώ για τό καλά λόγια και χάρη που θά λαβαίνεις μέρος και στην κίνηση.

Έξυνο Κυριοτάκι, καθώς είδα στις έφημερίδες, ή ύβρωση ραδιοφωνικού σταθμού στας Άθήνας αναβάλλεται; έπίδω ή έπαρεια, που τόν είχε αναλάβει, κηρόχρηκε έκτακτη. Αλλά, καθώς λέει ή παροιμία, δ,τι αναβάλλεται δεν χάνεται. Τί λές! 300 χιλιάδες μόνο κατοίκους έχει ή Άθήνα; Με τά πρόσοτεια, πλησιάζει τό εκατομμύριο

Έλπίζω, Μυσωσπίς, να έγινες τώρα καλά και να ζωντανήγες στο σχολείο. Σ' ευχαριστώ πολύ που θά με συστήσεις στις συμμαθήτρίες σου. Χωριστή εγκώκλιο δεν έχω, μπορείς όμως να δώσης στον κ. διαυθυντή τό δεύτερο έφτενικό μου φυλλάδιο όπου τήν έναναδημοσίευσσα. Η άγάπη σου με συγγνωτέ βοθεί. Τό ψευδώνυμό σου δεν τό γράφεις καλά, «μυσωσπίς». Είναι από τό μύς-μύδς και ούς-ατός. Όστε τό μιν βήλιον, τό σο άμύγα.

Όρατα γράμματα, που με μεγάλη ευχαρίστηση τά διάβασα, μου έστειλαν αυτή την έδδομάδα κι' οι έξής: Μιάνι (που τήν έστειλα τά δύο φυλλάδια) Ασητη Καρδούλα (που με τό όπολοιο τής έστειλα 20 τετραδία) Ροδαυγή, Άγλη (εις τήν έρώτηση της άπαντώ όχι, δεν έχω τέτοια καλόμακα) Έβίθ, Τριαντασύς, Έπιπίουσα (Έλλάς (δύο γράμματα) Δροσοσταλές (παλιό τό γράμμα, τώρα βέβαια θά είναι ένταλώς καλά) Νυφοόλα τ' Οδρανάου (έλαβα) Μιρόζα, Ζούλις, Κόκκινου Καναρίου, Τάος, Δούζης, Άγνή, Έβη, (δύτερο γράμμα) Ταϊτιδιώτης, Κρητικοπούλα (τό διάβασε κι' ο κ. Ε.) Πυγμαύς (έστειλα) Ένδοξος Έλλάς, Τρελλή Ζαννέτ, Οστέρελλη, Μέντιουμα, Τρελλή Πεγαλουδίτσα και Προϊνό Κελάθημα. Έλπίζω να μου έναγαράσουν γρήγορα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν έγκρίνεται, ούτε ένανεύεται, αν δεν συνοδεύεται από τό δικαίωμα, δρ. 10—Τά έγκριμένα ή άνευόμενα ίσχύουν δε τήν 30 Νοεμβρίου 1933. Όσα συνοδεύονται από Α, ένώνουν σε έγούρη και εσο από Κ, άκοριτία.

Νέα Ψευδώνυμα: Ναυτοπούλα, κ. (ΜΠ). Φρόντης Σκαναγάντσι, κ. (ΝΒ). Κουνούκι, κ. (ΝΒ). Ανεπιθύμητη Βαρώνη, κ. (ΙΗΚ). Παπαγαλάκι, κ. (ΙΑΚ). Δροσογό Γέλιο, κ. (. . .). Κόρη του Αϊγαίου, κ. (. . .).

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Μπέλλα Κούκλα, κ. Νεραΐδα τών Άγρών. κ.

Η Διάπλασις άπατάζεται τούς φίλους της: Βέβαια (τά έλαβα, δεκτά) τήν χρονη μου θά τήν ιδής προσοχώς; Ρεζεντά (χαίρω που ήγινες καλά απ' τή βραεία

αυτή γρίπη) **Φραναίαν** (λουσάχατο ε-
στειλα. ἀλήθεια, τώρα με την πτώση της
θρακικής, τα ξένα περιοδικά και βιβλία ε-
ίναί ἀπρόσιτα: 700 δραχμές το χρόνο για
τά «Annales» είναι πολύ) **Ιππότην**
του **Θανάτου** (εὐχαριστώ πολύ, τα έλαδα
δλα: η πρόθεσμία λήγει τήν 30 'Απριλίου)
Σύλλογος «**Ολυμπίων Θεῶν**» (χαίρω
πού είσθε τώρα δλοι καλά: «ἐξετέλεσα»)
Δημοτικίστριαν (ἐξαιρετικά μ' εὐχαρί-
στησε τὸ γράμμα σου: συγκινητική κι' ἡ
φρονιτιά σου νά μὴν τὸ κήνης πολὺ με-
γαλο γιά νά μὴ με κουράσης: σοὺ εἰστέila
'Οδηγὸ και τὸ φυλλάδιο πού ζήτησες.)
Κριάνι (καληνύχτα! ἔλλοτα...) **Γλυ-
κύβαλον** 'Ονον (λίγα μοὺ γράφεις, ἀλλὰ
χάρηκα, γιατί εἶχα νά λάβω γράμμα σου
ποὺ είσθε μοὺ ἡ κωμωδία «Τὰ λάθη τῆς
Σταμάτας» είναι τοῦ κ. Ξενοπούλου) **Αά-
κην Ψυχῆς** (καί ἡ **Νεράϊδα τῶν Ἀρχῶν**
καί δλοι δοσι στις Μ. Ἀγγελίες τους δι-
νονου διεύθυνση με ψευδώνυμο μόνο, χωρίς
ἐνομο, πρέπει νά φέρουν ἔτι το **Ταχυδρο-
μεῖο** δὲν διαβιβάζει γράμματα με ψευδῶ-
νομα) **Σούζην** (ναί, θέλω πολὺ νά μοὺ
γράφεις συχνά) **Χρυσὴν Ἀκτίνα** (ἔσπει-
λα) **Ἀδραν τοῦ Ζεφύρου** (μετὰ χαρᾶς
'Οδηγὸν εἰστέila) **Γεώργιον Γλαβίαν**
(ἡ διεύθυνση τῆς Σχολῆς είναι ἕδος 'Ιπ-
ποκράτους 18, Ἀθήνας) **Δικ. Α. Παπα-
δόπουλον** (έλαδα, εὐχαριστῶ) **Γρεναδιέ-
ρον** (ἔσπειλα 3 τετραδία) **Πανδώραν,**
Κόρην τῶν Κυμάτων, Μπουρλοτιέρην
τῆς Ἐρεσσῶ, Κόρην τῶν Φαιάκων,
Κριτόλευκην, Γαλανομάταν, Ἀγκάθη,
**Ἐρεϊκην, Ναΐδα, Ἀλκυονίδα, Προσκό-
πιναν, Βάνθαν, Ἐρσίλην, Γλυκειάν**
Παρηγοριάν κτλ. κτλ.

Εἰς ἕως ἐπιστολάς έλαδα μετὰ τήν 15
'Απριλίου, θάπαντησῶ στο ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 264ου Διαγωνισμοῦ Ἀόσων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου είναι δε-ταί μέ-
χρι τῆς 29 'Ιουνίου.

248. Δεξιόγραφος
Κάθε τὸ Χριστοῦγεννα
Ἔχουνται ἀπὸ πέρα
Μ' ὀδηγὸ τους τᾶστρο
Μ' ἀπὸ λάθος, φαίνεται,
Μπήκαμε μιά μέρα
Μέσα σ' ἓνα κάστρο

Καί μᾶς πῆσαν μουρουδιές,
Τοῖκνες, γλίκες, λιχουδιές.
Μπουρλοτιέρης τῆς Ἐρεσσῶ

249. Στοιχειόγραφος
Γνωστὸς δεχάτιος στρατηγός,
Τῆς Ρώμης ἄσπονδος ἔχθρος,
Τῶνα του πόδι χάνει.

Καί νά τος, πάνω στὰ νερά
Τρέχει ἔλαφρά, τρέχει γοργά,
Ποὺ ποῖς τώρα τὸν φτάνει!
Νέα Ἑλλάς

250. Μεταγραμματισμός
Ἀπόστολος γλυκός,
Τοῦ Παύλου μαθητής,
Ἐνα του γράμμ' ἀλλάζει,
Τὸν τόνο του ἀνεβάζει,
Καί γίνεται θεός,
Τοῦ Ὀλύμπου ὁ πῶ λαμπρός.
Ρωσικῶντιν

251. Ἀναγραμματισμός
Ἀεροπόρος ἀτυχής,
Ἐτα του γράμμ' ἀπ' τὰ πολλὰ,
Ἀθέλητα μπερδεύει
Κι' αὐτὸ πού γίνεται, κανεῖς
Δὲν πρέπει νά τὸ σκαταλά
Κι' ἄσποτα νά ξεδεύει.
Ἡρακλῆς Παπκάς

252. Ἀσθή
* * * Ὄριζωνίως ποταμὸς
* * * τῆς Ρωσίας, καθέτως
* * * μεγάλη ἄσιατική πρω-
* * * * * τεύουσα, διαγωνίως πό-
* * * * * λης τῆς Ἑλλάδος καί
* * * * * κράτος ἡμερικανικόν.
* * * * * Ἰππότης τοῦ Θανάτου

253. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 5 6 7 = Ἀρχαῖος Βασιλεὺς
2 4 3 6 7 = Διοικητική διαίρεσις
3 1 3 3 4 = Σεβαστὴ συγγενής
4 2 4 = Ἐπίσημα
5 3 4 3 1 = Μέρος
6 7 3 4 = Αἰσιθιτὸν
7 5 6 3 1 = Μέλος

254-258. Μαγικὸν Γράμμα
Τῆ ἀνταλλαγῆ ἑνὸς γράμματος ἐ-
κάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς
ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σχημα-
τισθοῦν ἔνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι
τόσαι λέξεις:

σπάρδος, λαγός, φάρος, κελῖνος, χαλός,
Ὀλιβίρος, Κρημβαί

259. Διατῆ Ἀκραστιχίς
Τὰ μὲν ἄρχικα τῶν κάτωθι ζητου-
μένων λέξεων ἀποτελοῦν ἓνα μεγάλον
μουσικόν, τὰ δὲ τριτα γράμματα ἄλλον:
1, Ἦχος ἐντόμου 2, Θὸς τῶν ἀνέ-
μων 3, Ἄνθος εὐθῶδες 4, Πόλις τῆς
'Ιταλίας 5, Ὄρα τοῦ ἔτους 6, Τέχνη
λόγου.

260. Μικτόν
π - ο - γδρς - ο - πην - εσα
Θάλης Βλαστός

261. Γρίφος
ἀνὰ τις τις τις
ἀνὰ ἀνὰ τις τις τις τις
ο ο ο ψ
ἀνὰ ἀνὰ τις τις τις τις
ἀνὰ τις τις
Ζήτη τὸ 21

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 7
82. Κατόρα (κατ' ἄρα). — 83. Γερμα-
νία (γέρ, μονία). — 84. Αὐχὴν-κην. —
85. Τζόμν-τζαμί.
86. ΚΙΡΚΗ 87. ΑΝΘΕΣΤΗ-
ΙΑΣΩΝ ΡΙΩΝ (Νέστωρ,
ΑΡΝΟΣ Θεοσίτης, Ἐστία,
ΕΛΛΑΣ Θερσίτας, Τάρας,
ΣΙΔΩΝ Ἡριγνα, ρήτωρ,
ΠΑΘΟΙ Ἴωνός, Ὀρίων).
ΣΟΛΩΝ — 88. ΙΓΕΑ-ΑΒΤΙ
(ΒΙΑΣ, σΤΕΓη, ἄΕΤΟΣ, ΚΑ' Ἴρον). —
89. Καίρος κατ' ἄρα. — 90. Νά
μισῆς δὲν ἐπιτρέπεται (ναμ εἰς ἡς, δ
ἐν ἐπι- τρ, ἔπειτα).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Αἱ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἀπὸ στοι-
χεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις με παχὺς δὲ στοιχεῖα
δρ. 1 καί με κεφαλαῖα δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς
στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ
διπλά. Ἡ προλήρησις εἶναι ἀπαραίτητη.
[ΔΓ'—266]

Ἀ γαπητὸ μου Διαπλασόσμο, θέλον-
τας νάχω μιά θύμησιν τῆς ἀθάνας καί
ἄδολης, με ἐφήμερης, ἄλμοιο, χαρᾶς,
ποὺ μᾶς εἶναι ἡ παιδικὴ ξενοισία... ἀλ-
ληλογραφῶ καί ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά
με δλους-ες, Δ/σις: Χρυσ. Ἐρμανουηλίδην,
Μεσσαζερῆ Μαριτῆν, Πειραιᾶ, διὰ:
Δεπτὴ Καρδοῦλα

[ΔΓ'—267]
Ἄ κρη Ψυχῆς, Ἀγνή, Μίκο Μάου, Σα-
ραυγῆ, Σᾶς εὐχαριστῶ.

Δεπτὴ Καρδοῦλα
[ΔΓ'—268]
Π ΕΡΙΜΕΝΩ ΑΠΟ ΟΛΟΥΣ ΟΛΕΣ
ΑΕΠΤΗ ΚΑΡΔΥΓΑ

[ΔΓ'—269]
Ἀ λληλογραφῶ με δλους-ες. Ἀσπιδά,
δέχσοαι, Δ/σις: Κάκια Μ. Παπκά,
Λάρσα.
[ΔΓ'—270]

Ἰ δρθῆ στή Ζάκυνθο «Σύλλογος Ὀλυμ-
πίων Θεῶν». Ἀσικητικὸν Συμβούλιον
ἔξελεγγ τὸ εἶξῃ: Πρόεδρος: Ἀθηνά,
Ἀντιπρόεδρος: Ἦρα, Γραμματεὺς: Ζεὺς,
Ταμίας: Ἀφροδίτη, Ξενοφώνματος: Ἐρ-
μῆς, Διαγωνισμῶν: Ἐστία, Δημοφύη-
ματος: Ἀήμητρα, Ἀντιπροσωπεῖον: Ἀ-
πέλλων.

Δεχόμεθα ἀντιπροσφορὰς. Καταστατικὸν
ἀποστέλλεται δωρεάν. Δ/σις: Χρηστάνα
Μεγαλακική, Ζάκυνθο (στά...)
Στοιχός: Διαδόσις Διαπλασόσμο, ἀλλη-
λογραφία καί ὠφέλιμοι διαγωνισμοί. Ἀν-
ταλλάσσομε τετραδιάκια, κάρτες, ἀλλη-
λογραφοῦμα.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς
Ἀθηνά Ζεὺς

[ΔΓ'—271]
Φ αἰλιχ, εἰσαι ἔ μένος πὸ ἀξίξας
ἀπ' τὸν θιασο. Σούζην

[ΔΓ'—272]
Ἄ σιπὸν, Κεφαλλονίτη, γιατί δὲν ἀ-
παντᾶς; ἐγὼ σοὺ εἰστέila διεύθυνση.
Μυστηριώδης

[ΔΓ'—273]
Ζ έφουρε, Διάνα, διαί δὲν ἀπαντᾶτε σὺ
Μικρά μου Μυστικά; Μυστηριώδης

[ΔΓ'—274]
Ἄ κπλασόσμου, ἀλληλογραφοῦμα: Ἀν-
ταλλάσσομε τετραδιάκια, κάρτες,
Στείλατε, ἐν θέλετε: κ. Γ. Ἀνδρῆνικον,
Ιατρὸν, Συγγροῦ 21, Θεσσαλονικίην, διὰ:
Φράντς Σκαναγάται

[ΔΓ'—275]
Ζ ονάνα, δὲν ξέρω Δ/ση Ἄλπαρ. Ἴσως:
Κρατικὴ Ὀπερα Βερολίνου, ὅπου παί-
ξει.
Παλιὰ Ἀθήνα

[ΔΓ'—276]
Ζ αν Μικρά, τί ἄμορφη πὸ εἶναι ἡ ΜΙ-
ΜΙΚΑ. Σούζην

[ΔΓ'—277]
Π ολυβάτη, ἀγαπημένε μου φίλε, δέ-
ξου γιά τῆ γιορτῆ σου χίλιες εὐχῆς.
Κεφαλλονίτης

[ΔΓ'—278]
Σ ἔδυσμένη Ἐλπίς, Θλυμένη Γοητεία,
Ἀλληλογραφοῦμα: Βενετσιάνικη Νῆ-
χτα, γιατί, ἀλήθεια, δὲν ἀνταποδίδεις τε-
τραδιάκια; Περιμένω: (ΔΓ'—131). Βάνδα

[ΔΓ'—279]
Ἀ νταλλάσσω Μ. Μυστικά καί ἀλληλο-
γραφῶ με δλους-ες εἶως με παιδιὰ
ζῶν τῶν 16 ἐτῶν. Δ/σις: Ἐλ. Παλαιολό-
γον, Ἐνεοκράτους 97, Ἀθῆναι, διὰ:
Κουνοῦπι

[ΔΓ'—280]
Μ ἔρωμένο Πέδρο — Ἀσπρο Γιασεμ —
Ὀθρακία Νικολάου. Ἀνακλόφ με
Μεγάλο Μυαλό

[ΔΓ'—281]
Π ἔριμένο γράμμα καί τετραδιάκι ἀπὸ
ὄλους τις διαπλασόσμοῦλας. Πραξί-
λους 182, Πειραιᾶ, διὰ:
Νεράϊδα τῶν Ἀρχῶν

[ΔΓ'—282]
Π ρέτομπαινοντας στο πάντα ἀντιοί-
μο περιβόλι τῆς Διαπλασόσμο, χαρι-
τῶ δλους-ες. Ἠχώ τοῦ Μαινάου